

DŽEK
SLEJD

BROJ
97

ŠEUN

CENA
300 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

PAKLENI VOZOV

★ **SEJN** ★

BROJ 97.

DŽEK SLEJD

PAKLENI VOZOVİ

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
ŠEJN
Broj 97

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
HELL TRAINS

Recenzija
Lidija TOT

Prevod i adaptacija
Lidija TOT

Lektor
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik
Lajoš ILEŠ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Marta MLADENović
Vilma BEKER-GACEŠA

Štampa 1. VI 1987.
Gržište 1a. VI 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DR-
GINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade —
HELL TRAINS.

Copyright. 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celi, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Osiobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj
413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Odjeknuše pucnjevi. Voz se naglo zaustavio, a putnici su uz krike pali jedan preko drugog. Konačno je Šejn bio pored Meksikanke duge crne kose onako kako je priželjkivao. Munjevito je zgrabio, čvrsto i srčano da devojka ne bi lupila glavu. Nastao je čitav haos. Sirena parne lokomotive je neprekidno pištala. Putnici među kojima je bilo i povređenih, ustali su i počeli u panici da beže kroz vrata i prozore voza. Crni oblak dima obavio je kompoziciju.

U očima uplašene Meksikanke pojavio se trenutni strah, a zatim se njenim licem razlio blagi osmeh.

— Oprostite molim vas, senjor! — reče i uspravi se koristeći Šejnovo rame kao oslonac. Šejn je pridržao, obavio je ruku oko njenog vitkog struka.

— Banditi! Hoće li nas opljačkati! — upita ona.

Meksička konjica od šezdesetak ljudi, nalazila se u vozu zajedno sa konjima. Nemoguće da joj je ovo moglo promaći.

Šejn ustade i pogleda kroz prozor. Lokomotiva je eksplodirala. Ni prva dva vagona nisu bila u boljem stanju. Mrtvi i povređeni su ležali na pruzi.

Vagoni sa vojnicima nalazili su se u sredini kompozicije. Konjanici su na konjima žurno napuštali vagone, postrojivši se u red, ne obraćajući pažnju na mrtve i povređene.

Kakav besmisleni poduhvat! Lokomotiva je eksplodirala. Voz se čitavo vreme kretao šezdeset do sedamdeset milja na sat. Pri takvoj brzini, ne bi se usudio da skoči u voz ni najhrabriji kabalero.

Šejn je bio uveren da su banditi, ili ma ko ti ljudi bili, postavili eksploziv ispod lokomotive na prethodnoj stanici. Očigledno, sa prilično dugačkim fitiljem, što nije bilo teško ustanoviti.

Meksikanka je stala uz njega kraj prozora, nagnula se i stavila ruku na njegovo rame. Svideo mu se miris njenog parfema. Bila je vitka, ali je malo naginjala oblinama, što joj je veoma dobro stajalo. Nosila je crvenu haljinu od svile koja se pripijala uz njeno vitko telo, a tek malo se širila iznad kolena. Nežno je pomilovao po leđima, osetivši da mu je ruka zadrhtala. Taj nežni materijal, a ispod njega mladalačko telo!

Pogledala ga je i osmehnula se. — Šta ćemo sad? Verujem da će proći sati, ako ne i čitava noć, dok se pruga ne raskrči i dok ne pošalju drugi voz.

Krenula je za Del Rio kao i on. Sada bi možda bilo bolje da se vrati u Zaragosu. Tamo bi pre saznao ko je podmetnuo eksploziv.

— Kako bi bilo da pogledamo šta se napolju dešava, možda bismo i mi mogli nešto da pomognemo? — upitao je.

Ta zamisao joj se svidela. — Da, svakako — reče ona i pođe prema vratima.

Šejn je stigao do vrata pre nje i pomogao joj da izađe iz voza.

Nedaleko na livadi sedela je starija Meksikanka sa dvoje nemirne dece. Rozalinda, tako se zvala zgodna devojkica, otrča do nje.

Šejn je sam krenuo dalje ne bi li utvrdio nastalu štetu i saznao od osoblja lokomotive da li su videli u Zaragosi nekog sumnjivog.

Međutim, i ložač i mašinovođa bili su mrtvi.

Desetak mrtvih ležalo je poredano pored pruge. Četiri muškarca, dva Meksikanca i dva Amerikanca, donosila su preostale leševe.

Od prvog vagona je ostala samo olupina. Delovi vagona prekrivali su livadu s obe strane pruge.

Šejn je pomogao starijem čoveku da siđe iz vagona. Nastao je tajac. Panika koja je u prvom momentu zahvatila putnike, stišala se.

Šejn je naišao na konduktera.

— Da li dolazi drugi voz?

— Naravno, senjor!

— Kada?

— Kasno uveče, senjor!

Šejn se vratio u vagon. Rozalinda je išla prema vozu. — Sve je tako užasno! — reče ona.

— Da! I niko ne zna zbog čega se ovi prepadi vrše — reče Šejn, posmatrajući njene fine cipele. — Možete li da pešačite?

— Rozalinda ga uplašeno pogleda.

— Hoćete li da idete peške do Del Ria?

— Dve milje odavde je manje naselje.

— Možemo da unajmimo kočiju. Tako bismo do uveče stigli u Del Rio.

— Dve milje odavde je manje naselje.

— To je mačji kašalj. Poneću vaš prtljag.

— Ako vam ne bude preteško, Šejne!

Prtljag joj se sastojao iz jednog kofera i ručne torbe. Šejn je imao samo svoju torbu i oružje.

Ručnu torbu je htela da nosi sama. Išli su jedno pored drugog preko livade, udaljavajući se od voza.

— Haj, haj! — začu se vika iz planina na severu.

Konjica je hitala u pravcu planinskog venca. Šejn se pitao, koga bi to mogli pratiti ili tražiti.

I Rozalinda je pogledala prema jahačima. — Da li će stići bandoleroše?

— Ne verujem! Nemam baš previše poverenja u njih.

— Ne? — upita ona začudeno. Ali, brojniji su.

— Da, to je tačno! — rekao je on. Kako da joj to objasni? I onako ne bi razumela.

Naselje nije bilo udaljeno dve, već četiri milje. A nije bilo ni kočije da se iznajmi. Poštanska kola je trebalo tek sutradan ujutro da krenu za Del Rio. Međutim, našli su pristojan, čist hotel, u kome je Šejn više puta prenoćio.

Iscrpljena od pešačenja, Rozalinda bi prihvatila bilo koji Šejnov predlog. Čak bi, da je Šejn tražio dvokrevetnu sobu, pristala i na to.

Zadržala se nešto duže u svojoj sobi. aKd se pojavila, blistala je od svežine. Sada je na sebi imala predivnu haljinu od zelene svile u kojoj je delovala zavodnički.

Sela je do njega za sto i zavodnički ga pogledala svojim lepim smeđim očima.

— Znali ste da se ovde ne mogu iznajmiti kočije, zar ne? — reče ona.

— Sačuvaj bože! — odvrati on. — Prvi put sam ovde.

— Sobarica vas poznaje, lažove jedan!

Šejn se smeškao. — Ali morate da priznate da je prijatan hotel. Pomislite kako bismo inače čitavu noć morali provesti u vozu, a sad čekamo na večeru i vino!

Pili su crno meksičko vino sa južnih padina Sjere. Boljeg vina nema u ovom kraju.

Poslednji su napuštali dvoranu, ruku pod ruku. Šejn je poneo još jednu bocu vina u sobu.

U dvorani je gorela samo još jedna svetiljka. Zagrljeni, zaslali su izvan domašaja svetlosti i ljubili se.

Njeni poljupci su ga uzbuđivali. Osetio je toplinu njenog tela.

Krenuli su ka njenoj sobi na kraju hodnika. Svaki čas bi zastajkiivali da se poljube. Lepa Meksikanka je gorela od strasti.

Šejn je otvorio vrata koja tiho škripnuše i prenese levu Meksikanku preko praga. Vrata se tiho zatvoriše i on stavi bocu vina na pod.

Nije ga puštala. Dok su se strasno ljubili, on joj je otkopčavao haljinu. Čulo se šuštanje svile dok je Rozalindina haljina padala na pod.

— Ovo si, Šejne, sigurno već u vozu smislio! — šapnu ona.

On se samo smeškao. Nije mogao to da prizna.

Rozalinda je drhtala čitavim telom kada je njegove čvrste muške ruke osetila na svojim grudima.

Ponevši je do kreveta, Šejn se spusti sa njom na krevet. Uzdisala je od sreće i zadovoljstva. On skide poslednje stvari

sa sebe. Zatim se čvrsto pripila uz njega, svojim bedrima i užareno lice prislonila na njegova maljava prsa.

— Šejn, najdraži! — šaputala je.

Nije ga razočarala. Ali on to nije ni očekivao.

Jutro je svanulo kad su konačno legli.

Rozalinda se zaljubljeno smeškala i nežno milovala tog visokog muškarca.

— Nemaš pojma koliko te volim! — reče ona.

On je stisnu uza se i sakri svoje lice među njene grudi.

Tako je i zaspao. Rozalinda je posmatrala tog privlačnog čoveka izvesno vreme, a zatim polako utonula u san.

II

Šejn je nameravao da spava dok ga Rozalinda ili sunce ne probude. Šta ga je, do đavola, to probudilo?

Šejn pogleda ka vratima. Kvaka sa pomerila. U jednom skoku on se stvorio kraj vrata. „Kolt” mu ostade na stolu. Boca vina od sinoć još uvek je stajala pored vrata. Nisu stigli ni gutlaj da popiju. Uzeo je bocu u ruke.

Sledećeg trenu, vrata se lagano otvoriše.

Šejn ugleda sombrero i revolver u ruci posetioca.

On brzo zamahnu i tresnu čoveka bocom po glavi, bacivši se istovremeno na vrata.

Čoveku ispade revolver iz ruke. Vrata se uz tresak zalupiše.

Iza vrata se čula buka i tresak.

Šejn se saže za revolverom i naglo otvori vrata. U hodniku je bio mrak. Sevnu hitac iz revolvera. Pored lica mu odjeknu metak i odbi se o stub vrata. Hitro se sagnuo i uzvratio palj-bom

Čovek pada sa krikom.

Šejn usmeri revolver prema dugačkom hodniku. Dve siluete su se žurno kretale prema izlazu na ulicu.

Šejn htede da potrči za njima, ali svestan da ne može nag na ulicu, vrati se u sobu.

Rozalinda je klečala na krevetu. Rukama sakrivši grudi. Bila je nasmrt preplašena.

— Obuci se ili se pokrij! — naredi Šejn oštrim glasom dok se oblačio. Ubrzo će se ovde stvoriti gomila ljudi.

Koraci i uzbuđeni glasovi su se približavali vratima.

Šejn je navukao čizme, a zatim jaknu i krenuo prema vratima da ih otvori.

Rozalinda je legla na leđa i pokrila se do glave.

Meksikanci su se uplašeno povukli, videvši iznenada visokog gringa keko izlazi iz sobe. Ubrzo se okupiše gosti i osoblje, među kojima se nalazio i vlasnik hotela.

— Šta se desilo? Ko je pucao? — uzbuđeno je pitao jedan od njih.

Čoveka, koga je Šejn srušio flašom, već su okrenuli na leđa. Još uvek je ležao bez svesti. Radilo se o Meksikancu. Šejn ga nikada ranije nije video.

Drugi je bio mrtav. I to lice mu je bilo nepoznato.

— Ovog druškana sam oborio, a na drugog sam pucao — odgovori Šejn. — Bilo ih je četvorica i hteli su da me napadnu u sobi. Ovaj momak je čak ušao. Ostali su mi pobjegli.

Šerif iz ovog malog naselja išao je hodnikom.

— Šta se desilo? Ko je pucao? Ko su ovi kućaćosi? — upita on.

Vlasnik hotela je opširno ispričao o događaju. Šerif je odmerio Šejna od glave do pete. Po tome kako je bio obučen, videlo se da ga je neko izvukao iz kreveta.

— Zbog čega su vas ovi ljudi napali? — upita kreštavim glasom.

— Nemam pojma — odgovori Šejn, naravno na španskom. — Ne poznajem ove ljude, a ostale sam video okrenute leđima. Možda su hteli da mi ukradu novac.

Šerif se nagnuo nad onesvešćenim. — Da li je mrtav?

— Samo onesvešćen! — odgovori konobar.

— Ljudi, dodite i pomozite! — viknu šerif. — Odnosite ga kod lekara, a drugog...

— Ja bih ovog momka zatvorio — upade mu Šejn u reč. Interesovalo bi me šta je tražio od mene.

Šerif ga je odmerio oštrim pogledom. — Drugog odnesite na groblje! — dovrši započetu rečenicu dok se saginjao. Tri muškarca su mu pomogla. Podigli su onesvešćenog i izneli ga. Osoblje hotela se u međuvremenu rešilo i mrtvog čoveka.

Šejn se vratio nazad Rozalindi.

Rozalinda je u međuvremenu ustala iz kreveta i oblačila se.

— Šta se desilo, Šejne? Nasmrt sam preplašena. Već sam pomislila da će te tamo ubiti.

Zategla je mider, okrenuvši mu leđa.

— Bilo ih je četvorica! Hteli su da upadnu u našu sobu! Dobro je što sam se probudio, inače bismo možda oboje već bili mrtvi.

Rozalinda se zastrašeno šćućurila. — Kakvi su to ljudi bili? Šta su hteli od tebe?

Šejn nakrivi glavu, okreće se i zakopča joj mider.

— Nisam baš siguran da su momci hteli nešto od mene. Ovo je inače tvoja soba.

— Ti misliš...

— Ne poznajem te ljude! Nisam ih nikad videla.

— Možda su bili prvo u tvojoj sobi — reče Rozalinda. Osoblje hotela je videlo da smo čitavo veče sedeli zajedno za stolom i večerali.

Smeškajući se zaljubljeno, Rozalinda je oblačila crvenu haljinu, koja joj je izuzetno isticala vitki stas.

Šejn je gledao njeno lepo lice, tamne oči. Odjednom, ona mu je bila zagonetka.

— Zašto me tako gledaš? — htela je da zna.

— Ko si ti?

— Ja? Ime mi je Rozalinda de Friz.

On zazvižda. — Znači, špansko plemstvo — reče iznenađeno.

— Francusko! De Frizovi već stotinak godina žive ovde. Naši preci su bili proterani iz verskih razloga. Sav novac su potrošili na prevoz jednim južnoameričkim jedrenjakom. Neko od mojih predaka je to zapisao i ti spisi se čuvaju kao svetinja na hacijendi. Na žalost, ne govorim francuski. Taj jezik već dugo ne govori niko od de Frizovih.

— Da li imate neprijatelje?

Ona ga začuđeno pogleda, ali se odmah nasmeje na to.

— Zar zbog ovog što se desilo jutros?

— Moguće.

— Isto pitanje bih i ja tebi mogla da postavim — reče ona.

Nije hteo više da je ispituje. — Hajde, idemo na doručak! Sigurno je već pripremljen.

Poneo je njen kofer iz sobe.

Vrata njegove sobe bila su zaključana. U Rozalindinu sobu momci su najverovatnije ušli pomoću glavnog ključa koji je visio na recepciji.

Šejn je uzeo i svoje stvari i ostavio ih na recepciji. Tamo je stvarno nedostajao glavni ključ, a možda nikad tamo nije ni visio. Upitao je portira o ključu.

Portir otrča do table na kojoj su visili ključevi.

— Da, stvarno nedostaje glavni ključ! — uzviknu on začuđeno. Možda ga je sobarica već uzela. Odmah ću je pitati.

— Hvala, nema potrebe! — odvrati Šejn i pođe u trpezariju. Sad bi samo hteo da čuje kako su momci saznali koja je Rozalindina soba.

Hteli su da uđu kod nje, u to više nije bilo sumnje.

Rozalinda je razmišljala.

— Znaš — reče zaprepašćeno, stavivši ruke na njegovo rame. — Možda su hteli da me otmu. Mi smo prilično bogati.

— Otkupnina?

Khmnuo je glavom. To bi moglo da bude objašnjenje. Ali, onda su ti momci sigurno bili s nama u vozu.

Mada je nameravao da se vrati u Zaragosu, mesto u kome je eksploziv podmetnut u lokomotivu, sada nije mogao dopustiti da Rozalinda sama putuje kočijom u Del Rio. I to mesto bi moglo biti zanimljivo.

Sedma brigada ga je poslala u pograničnu oblast da preispita te zagonetne slučajeve sabotaze, koji se dešavaju na američkim i meksičkim prugama.

Šejn se mogao kladiti da su to radi o nekolicini bandita, koji žele da uplaše putnike i da na taj način smanje promet

železnici. Tako bi mogli da ucenjuju železnicu za veću sumu novca.

Ovakve stvari su se često dešavale od nastanka železnice.

Doručkovaši su. Poštanska kola su se zaustavila ispred hotela.

Šejn htjede da plati račun, mada Rozalinda to nije htela da dozvoli.

— Da li sam ja spavao kod tebe ili ti kod mene? — nije popuštao.

— Govori tiše! — smeškala se. — Ovde me svi poznaju.

Šejn je platio. Hotelski nosač mu je poneo stvari do poštanskih kola.

— De Frizovi su, znači, bili poznati. Onda napadači nisu ni morali biti u vozu.

Šerif je prešao ulicu i stao pored poštanskih kola.

— O, senjorita de Friz! — reče iznenađeno. — Moje poštovanje, senjorita. Ona se blagonaklono osmehnu i klimnu glavom.

On se obrati Šejnu. — Morate da sidete, senjor! Imam još nekoliko pitanja za vas. — Oprostite, ali on je moj pratilac — reče učtivo Rozalinda.

Šerif se izvinio.

Poštanska kola su bila već stara. Putnici su bili umorni. Osim toga, kroz pukotine je ulazila prašina. Kožne zavese na prozorima izgledale su kao krpe.

Ne samo u Meksiku, već i u Sjedinjenim Državama, transportnim preduzećima i linijama poštanskih kola, posao je išao lošije zbog železnice, koja se sve više širila. Čim je postavljena nova deonica pruge, počela je velika borba transportnih preduzeća u toj oblasti protiv konkurencije, i to ih je dovelo do finansijske propasti.

Koje bi preduzeće u takvoj situaciji uspeo da nabavi nove i moderne kočije?

Rozalinda i Šejn su bili presrećni kada su kola konačno prešla most preko Rio Grande.

Rozalinda je uhvatila Šejna pod ruku i gledala ga zaljubljeno. — Ja ću morati dalje za Matamaros, najdraži. Ali ne danas. Hoćemo li ostati još ovu noć zajedno?

On joj je pomilovao ruke.

— Ako ti želiš.

— Naravno da želim.

Konačno su stigli u Del Rio. Hotelski portiri su već čekali putnike da im odnesu prtljag.

Šejn se odlučio za hotel „Rio Grande“, jer je bio najnoviji i najmoderniji, a mogao je da se meri sa hotelima većih gradova istočne obale.

— Uzmi dvokrevetnu sobu! — šapnu mu Rozalinda na recepciji.

— Ovde de Frizove jedva ko poznaje.

Iznajmio je dvokrevetnu sobu sa kupatilom.

Rozalinda je bila oduševljena komforom sobe.

— Kako je velika ova kada — reče iznenađeno.

— Srce moje, zar nismo uzeli dvokrevetnu sobu! — reče, namigujući joj.

— Šejn! — viknu ona iz kupatila.

Tamo je stajao lonac sa tečnom borovinom. Lako se rastvorila u vodi zelene boje. Čitavo kupatila ispunjavao je miris borovine.

— Zelena voda! — sama pomisao da se kupatila sa Šejnom oduševila je. — Kako ste vi gringos razmaženi ljudi!

Šejn je počeo da se svlači.

Neko vreme je neodlučno stajala.

— Hajde, kreći! Ko poslednji uđe je kukavica.

Sad se i ona pokrenula. Žurno je skidala odeću sa sebe. Dok je on svoje stvari uredno obesio, ona je sve svoje ostavila na podu.

Međutim, kad je htela da uđe u kadu, on stade iza nje i zadrža je — To nije fer.

Zastala je u sagnutom položaju. — O, Šejne! Ti si tako jak. Uhvatio je za bokove i privukao sebi.

Rozalinda je zadrhtala od želje.

U kadi su nastavili divnu igru. Topla zelena voda prijatnog mirisa pljusкала je napolje.

Već se odavno spustio mrak, kada su izašli iz kade i obrišali jedno drugo.

— Kakva si ti momčina! — reče Rozalinda zaljubljeno. — O takvom muškarcu sam uvek sanjala, ali se nisam nadala da ću ga ikada sresti.

— Ti si jedna od najdivnijih žena koje poznajem, Rozalinda draga.

— Imao si sigurno već puno žena?

— Još se držim u granicama — objasni Šejn, izbegavajući konkretan odgovor.

— Kako si samo uspeo uvek da ih se otarasiš?

On se smejaao. — To je tako jednostavno! Ti moraš za Matamaros, a mene očekuju u El Pasu.

Ona mu se obesi oko vrata. — Ne! Ja ne moram za Matamaros. Ostaću s tobom. Neću te nikom dati. I ne zanima me da li si oženjen ili imaš porodicu. Mi smo stvoreni jedno za drugo! Zar to ne osećaš i ti?

Ovo za Šejna nije bilo ništa novo.

— Ubiću te ako me ikada napustiš! — reče ona žustro.

— O tome još razmisli, najdraža! Znaš da se zbog toga ide u zatvor.

— Ne! Prvo ću tebe da ubijem, a onda sebe! — reče ona strastveno.

Šejn se naježio. Ona je bila prava, vatrena Meksikanka. Tu se nikad ne zna...

— Ali nemoj večeras! — reče on.

— Povešćeš me u El Paso!? To nije bilo pitanje. To je očekivala od njega.

Čvrsto se pripila uz njegovo telo.

— Da! — reče on. — Povešću te sa sobom. Ko me može sprečiti?

Stajao je raširenih nogu dok ga je ona gledala odozdo.

Gledala ga je u oči s osmehom punim sreće.

Zatim se uspravila i obavila mu ruke oko vrata.

— Usrećiću te, Šejne! Čitav tvoj život! — Obasipala ga je vrelim poljupcima i grleći ga, pritiskala uza se. Kako je divan bio taj dodir. Te velike grudi i vitko telo, glatka bedra i toplina njenog zagrljaja!

U ovakvim situacijama čovek može da zaboravi na prokletu Sedmu brigadu!

On je podiže i odnese do kreveta. Leđa su joj još bila mokra. Položio je na krevet i spustio se na nju.

Glasno je jecala, obgrlivši ga čvrsto rukama.

— Šejn... o... moj najdraži! — uzvikivala je strasno.

Šejn je poljubi. Obuhvatila ga je, kao da ga nikad više neće pustiti.

— Najdraži moj! — šaputala je između poljubaca.

Zamorio se od dugog napornog putovanja u neudobnim poštanskim kolima i vruće ljubavne igre. Iscrpljen, zaspao je u njenom naručju.

III

Nije prošlo mnogo vremena otkako je Šejn bio u Del Rio. Uprkos tome, naišao je u rendžerskoj stanici na nepoznata lica.

Pozdravio ih je i predstavio se.

Dva muškarca, koja su vodila uzbudljiv razgovor, okrenuše se prema njemu. — Ja sam kapetan Saker! A ovo je moj kolega rendžer Strep.

— Drago mi je! Šejn se rukovao sa obojicom.

— Vaš dolazak nam je najavljen! — reče kapetan teksaškim žargonom — Izvolite sedite.

Šejn je prvo isprobao da li je stolica dovoljno čvrsta, jer je u ovoj kancelariji već seo na stolicu koja se raspala pod njegovom težinom.

— Znaš, Šejne — reče kapetan. — Veliki je ovo zalogaj, sve te sabotaže. Nikako da krenemo korak dalje. Pre četiri dana su dvanaestorica poginula pri jednom napadu. Odmah smo otišli na lice mesta, pošto se eksplozija čula čak i u gradu. Odakle sada vi dolazite?

— Iz Meksika, tačnije rečeno, iz Zaragose! Lokomotiva voza, kojim sam krenuo u Del Rio, dignuta je u vazduh deset milja iza Zaragose. Bilo je mrtvih i povređenih.

— Da li ste naišli na tragove? — upita znatiželjno kapetan dok su ga dvojica rendžera posmatrala.

— U vozu se nalazila četa meksičke konjice — odvrati Šejn. Odjurili su na konjima gore u brda kao divlji đavoli.

— I šta je bilo dalje? — upita kapetan promuklim glasom.

— Konjica je sigurno još na putu, ali ipak neće ništa naći. Ubeden sam da su banditi podmetnuli bombu u lokomotivu još u Zaragosi. Ložača i mašinovođu, na žalost, više nisam mogao da pitam da li su videli nešto sumnjivo u Zaragosi.

— Obojica su mrtvi? — upita rendžer.

Šejn klimnu glavom.

— Vaša teorija, Šejne, prilično je neprihvatljiva — reče kapetan rendžera.

— Voz se kretao brzinom od pedeset milja na sat. Ko bi bio lud da skoči u voz pri takvoj brzini?

— Voz je prešao preko bombe, koju je neko podmetnuo ispod šina — reče kapetan. — Tako to rade momci na našim deonicama pruge.

— Međutim, ovde nije bilo nikakve rupe u zemlji od eksplozije, nije bilo savijenih šina, niti slomljenih pragova. Na to sam prvo pomislio. Mora da se eksploziv nalazio ispod kotla.

Šejn je gledao rendžere. — Da li je stiglo ekspresno pismo upravi železnice?

Rendžer negativno odgovori.

— Kako da se baš ništa ne zna o motivu bandita! — reče Šejn.

— Ali to je jasno! — uskliknu kapetan. — Radi se o novcu! O čemu bi se drugom radilo? Zahtev tih kućkinih sinova će već stići. Prema poslednjim izveštajima udruženja železnica, broj putnika jedva opada. Najverovatnije će se vozovi i dalje dizati u vazduh sve dok udruženje železnica ne oseti gubitke.

— Onda, da ne trošim ni vaše ni svoje dragoceno vreme — zaključí Šejn i ustade.

— Šta ćete sada preduzeti? — upita rendžer.

— Još ne znam! Pogledaću možda mesto eksplozije u blizini grada, a možda ću se vratiti u Zaragosu.

— Zašto se odmah niste vratili? — upita kapetan. — Sad već malo toga možete saznati.

— Putovao sam sa Meksikankom — reče Šejn. — Ispostavilo se da je iz imućne porodice. Prenocili smo u jednom manjem naselju blizu Zaragose da bismo sutradan poštanskim kolima pošli dalje. Neka četvorica su htela da otmu devojkú. Pasji sinovi su noću upali u hotel sa namerom da uđu u njenu sobu. Međutim, primetio sam šta se dešava. Hvala bogu! Tako sam uspeo da sprečim otmicu. Ona putuje za Matamaros. Nisam hteo da dopustim da dalje sama putuje. Potajno sam se nadao da će banditi napasti poštanska kola, pa bi mi bar jedan dopao šaka. Međutim, momci mi nisu učinili tu uslugu.

— Zar mislite da se banda ucenjivača, kojoj je ionako svejedno čime ucenjuje, nastanila u pograničnoj oblasti? — upita rendžer.

— Može biti — zamišljeno će Šejn.

Rendžeri razmeniše poglede.

— U stvari, to je logično — reče rendžer.

Kapetan skeptično iskrivi lice. — Otkupnina za devojkju. To nije ništa prema iznosima koje bi razna udruženja železnice bila spremna da plate.

— Momci još ništa nisu dobili od železnice — reče Šejn. — Od nečega moraju živeti, zar ne!

— Jesu li to bili Meksikanci?

— Ovi koje sam ja video, jesu.

— Da li ste ih poznavali?

— Šejn odmahnu glavom.

— Biće to proketo težak slučaj — reče kapetan. — Vi ste to doživeli. Slučajno ste se našli u vozu, kada je lokomotiva dignuta u vazduh i ništa.

— Bojim se da ćemo prve poteze povući tek kada se banditi budu pojavili zbog otkupnine — dobaci rendžer. — Onda će morati da se pokažu.

— Bojim se samo da će dotle mnogi ljudi izginuti — reče kapetan rendžera zabrinuto.

Šejn se rukovao sa svima. Ovde je samo gubio vreme. Rendžeri su bili raspoređeni duž železničke pruge od granice na jugu do El Pasa na severu, i još ništa nisu saznali. Razgovor s tim momcima, bio bi stoga čisto gubljenje vremena. Rendžeri ga čak nisu ponudili ni pivom ni viskijem. Uz to, bilo je zagušljivo i toplo u toj šupi.

Šejn je ponovo bio dobre volje kad se našao na ulici.

Vratio se u hotel. Otvorivši vrata od sobe, zastao je na pragu.

Rozalinda je ležala na krevetu vezanih ruku i nogu. Na ivici kreveta sedeo je muškarac sa podužim nožem u ruci i pravio grimase sa užitkom. Još dvojica su stajala sa leve i desne strane prozora sa revolverom u ruci uperenim prema njemu. Devojka ga je u očaju gledala, preplašena nasmrt.

Šejn je odmerio nepozvane goste. Bili su to Amerikanci.

Znači, radilo se o Rozalindi! Ona je bila u pitanju i u onom hotelu u Meksiku. Ucenjivači, znači! Šejn nije hteo da spomene da banda, kojoj i ovi lupeži pripadaju, ima veze sa sabotажama železnice.

Bilo mu je jasno šta su hteli. Bilo je prepodne, a pre mraka nikako nisu mogli da iznesu Rozalindu iz hotela.

— Dobro ste ušli u posao! — reče on. — Ali, budite samo oprezni! Tamo preko, u Meksiku, za to se ide na vešala.

Odjednom je osetio revolver na krstima. Naoružani čovek ga je gurnuo u sobu i zaključao vrata za sobom.

Ona nam je rekla da se zovete Šejn — reče jedan od nitkova, koji je sedeo do nje i poigravao se nožem u ruci. — Ona misli da ste šerifov čovek i da nameravate da ispitete slučajev napada na železnicu.

Znači tako, mislio je u sebi Šejn. To što su momci tvrdili, bila je čista laž. On nije rekao Rozalindi ni jednu reč o svojim aktivnostima.

Iz njenog pogleda očito se videlo da su momci lagali i da ona o tome nije rekla ni jednu reč. Smrtno preplašena, jadnica je mislila da će se on zbog toga ljutiti.

— Izgleda da je malo preterala u svom strahu — reče Šejn u smehu. — Ja radim za jedno preduzeće u Filadelfiji, koje se bavi proizvodnjom lokomotiva i vagona „Baldvin i kompanija“! Zar to za vas nije pojam? Došao sam ovamo da vidim da li su štete stvarno toliko velike kao što je javljeno.

— Sta? To nema nikakvog smisla! — reče lupež sa nožem u ruci.

Šejn se smejao. — Cene lokomotiva su već godinama niske. Na osnovu mojih izveštaja, „Baldvin“ je povećao cene naručenih lokomotiva. Baš mi je sada upućena posebna premija. Vidite kako se uz ovaj posao nađu i drugi, koji su udaljeni nekoliko hiljada milja, a nisu utrošili ni gram eksploziva. A ni meni nije tako loše. To mi sigurno nećete prebaciti?

Lupež je bacio nož, ustao sa ivice kreveta, obišao krevet i krenuo prema njemu.

Šejn je stegnuo sve mišiće.

Međutim, nepotrebno! Beštija je osetila s kim ima posla. Stao je nekoliko koraka ispred njega.

— Sta vi, do đavola, kao agent firme „Baldvin i kompanija“ imate da tražite u kancelariji rendžera?

— To je tako jednostavno! Raspitivao sam se o stanju novih statističkih podataka. Mi u Filadelfiji, zainteresovani smo da kvota gubitaka na lokomotivama i vagonima raste. Zar to nije objašnjenje? A sad, oslobodite ženu! Ona nema s tim nikakve veze.

— Lažeš! — uzviknuo je jedan od lupeža, ali mi ćemo izvući istinu iz tebe.

Šejn se bacio napred.

Šćepao je lupeža za gušu. Nitkov iza njega nije bio ništa sporgiji. Skočio je za njim i udario ga revolverom po glavi, tako da je izgubio svest.

Video je sve zvezde. Pao je na kolena i povukao čoveka ispred sebe na pod. Zatim je potpuno izgubio svest. Pao je na stranu, misleći da pada u mračnu, beskrajnu dubinu.

IV

— Zilavi pas! — reče Lon Marlov i gurnu nogom Šejna. Šejn se nije micao.

Lon Marlov je otišao do kreveta i oslobodio Meksikanku.

Pravo ime bilo joj je Rozalinda de Friz, i to je bilo jedino istinito što je rekla Sejnu o sebi. Uspravila se i spustila noge sa kreveta, a Lon Marlov joj je pomogao da ustane.

— Ne verujem u ovu priču! — reče žestoko. Posmatrala sam ga u Zaragosi, Lone! Tamo je imao posla sa udruženjem železnice. Znam tačno da je konjica po njegovom nalogu smeštena u voz.

Lon Marlov se opušteno smeškao. Bio je to krupan bradonja, širokih ramena. Prvorazredni revolveraš, što se ne bi moglo reći na prvi pogled. Baš je to bilo opasno kod njega.

— Ne brini, Rozalinda! — reče on.

— Sredićemo ga. Ali, od toga najverovatnije neće ispasti ništa. Tipično za firmu „Baldvin i kompanija“, kako samo ovi kućkinci sinovi iz toga pokušavaju da stvore sebi kapital. Ako se tako uzme, priča je verodostojna. A, ako on nije iz firme „Baldvin i kompanija“ onda sigurno ovde imaju drugog čoveka.

— Poznajem tu bandu željnu profita. U osnovi uzevši, ne razlikuju se puno od nas.

Jedan od lupeža je pregledao Šejnov džep. Držao je svežanj novčanica u ruci.

— Ovo je sve, Lone! — reče on. — Šibice i oko pet hiljada dolara. Ništa što bi ukazalo na identitet.

— Ovo je premija, koju je malopre dobio! — reče Lon Marlov.

Rozalinda ljutito lupi nogom o pod. — Nije moguće da sam se prevarila.

— To ne igra ulogu! — reče Lon Marlov. — Ionako ga ne možemo pustiti da ode. Malo ćemo ga srediti, a zatim odneti iza ugla.

Čovek je hteo da stavi Šejnu pet hiljada dolara u džep.

Lon Marlov je tiho zviždao. — Daj ovamo! — reče i ispruži ruku. — Ako ga nađu, mora izgledati da je ubijen zbog krađe.

Čovek mu dade novac. — Mislio sam da ćemo ga baciti u Rio Grande.

— Rio Grande nije zadržao ni jednog mrtvog — reče Lon Marlov prezirno. — Pri tako niskom vodostaju! — On stavi novčanice u džep. — Šta će mu novac ako je mrtav? Ovim ćemo isplatiti sledeću sabotazu u našoj borbi. Ne samo zbog profita transportnih preduzeća. Mi smo na strani čitavog čovečanstva. Kočija diže prašinu, ali pogledajte samo oko železničkih pruga! Lišće drveća i grmlja je crno i sivo od prijavštine od lokomotiva. I sve je više lokomotiva. Taj dim će nam uništiti šume. Čim železnička društva u okolini Rio Grande primoramo da kleknu na kolena, propašće i fabrika „Baldvin i kompanija“. Tako ćemo iskoreniti to zlo, pre nego što nam zagade čist vazduh.

— Svet je proketo velik, Lone! — reče jedan od ljudi rugajući se.

— Čuti! — viknu Lon Marlov. — Svet je stvarno velik! Ali neće biti ni veći. Ostaće isti. Ali će železničkih pruga biti više! Izračunaj samo, šta će biti za dvadeset ili trideset godina? Za sto godina!? Onda ćeš na ovom svetu koračati samo preko praga.

— Za sto godina mi nećemo više biti živi!

— Ali tvoja deca i deca tvoje dece! — viknu Lon Marlov. Oni će se ugušiti u ovom smrdljivom dimu od uglja. Neće više moći da dišu, jer će lokomotive svuda zagaditi vazduh. I tebe će zato kriviti, Bat! Jer si sve to posmatrao, a ništa nisi učinio.

Bat se smejao.

— Ostaću zabeležen u istoriji. Borio sam se na život i smrt protiv železnice koja nanosi zlo čovečanstvu. To i ti možeš da potvrdiš. Više od deset lokomotiva već smo digli u vazduh.

— Lokomotiva ima oko stotinu. Šta je desetak komada?

— Nastavićemo dalje, Lone!

— Šejn polako dolazi k svesti! — uzviknu Rozalinda. — Prestanite s tom diskusijom!

Lon Marlov je dao svojim ljudima znak. Zgrabili su Šejna i postavili ga na noge. Marlov uhvati Rozalindu za ruku i gurnu je iz sobe. Onda se oslonio uz vrata, izvadio cigaru iz džepa i zapalio je.

Miris cigare brzo je ispunio prostoriju.

Momci su stavili Šejna na krevet, jer nije mogao da se drži na nogama. Savijen napred, sa bolnim izrazom na licu i zatvorenih očiju, sedeo je na krevetu. Bat i njegov brat Ralf stajali su levo i desno od njega, sa revolverom u rukama. Braća su bila spretni revolveraši. Nisu bili spretni samo u baratanju revolverima, već i pesnicama.

Lon Marlov je pušio sa užitkom i čekao posmatrajući Šejna.

— Šta je? — upita posle izvesnog vtremena nestrpljivo. Jesi li došao k sebi?

Šejn pogleda gore sa izmučenim izrazom u očima.

— Nećemo ti uzeti za zlo što si iz firme „Baldvin i kompanija” — reče Lon Marlov smeškajući se.

Šejn pogleda na krevet. — Gde je ona?

— Šta je sad? — upita Lon Marlov razdraženo. — Ja ovde postavljam pitanja. Da li ti je to jasno?

— Neću progovoriti ni reči, pre nego što mi kažete gde je Meksikanka — nastavi Šejn.

Bat pogleda Lon Marlova upitnim pogledom, a ovaj mu klimnu glavom. Krupni momak širokih ramena, lupi Šejna pesnicom po licu. Šejn čak nije ni video taj udarac. Pao je nazad u krevet i ostao ležeći.

Lon Marlov je krenuo nekoliko koraka k njemu.

— Nemoj misliti da smo farmeri ili berači pamuka sa delte Misisipija, Šejne — reče on. — Zapamti da se ovde radi o životu. Ali ne samo o tvom životu. Već i o životu lepe Meksi-

kanke. Još jedna reč i oboje ćete se naći u mrtvačnici. Zasebno! Svako u svom kovčegu.

On mahnu rukom. Braća su se na to nagnula preko kreveta, uhvatila Šejna za ramena i povukla ga gore.

— Kakve veze ima ona s tim? — upita Šejn.

— Dobro! — reče Lon Marlov hladno. — Ona lično nema ništa s tobom. Ali je njena nevolja u tome što je tvoja ljubavnica. Ona je potvrdila da ti radiš protiv nas. Ne možeš nam uzeti za zlo što se branimo. Imaš jednu slabu tačku, Šejne! A to je Meksikanka. Govori! Inače joj se loše piše. Već ćeš ti progovoriti. Zar ne bi bilo šteta za nju?

— Već sam vam rekao, što sam imao da kažem! Da li da ponovim to isto?

— Dokaži nam da si ti iz firme „Baldvin i kompanija“! — zahtevao je Lon Marlov.

— Dozvolite mi da uzmem svoju torbu.

— Zašto?

— Želite dokaz, zar ne?

Torba se nalazila na stolici pored kreveta.

Lon Marlov dade Batu znak rukom. Bat donese torbu i baci je Šejnu u krilo. Dok je Šejn otvarao torbu i vadio papir na kojem je bilo nešto napisano, braća su mu prislonila cev revolvera na uho.

Lon Marlov mu je prišao i uzeo papir. Bio je to telegram iz Filadelfije od firme „Baldvin i kompanija“. Iz telegrama se moglo zaključiti da Šejn mora neodložno i hitno da pošalje u Filadelfiju nazive svih železničkih udruženja koja su pala u nemilost bandita.

Lon Marlov je duboko uzdahnuo, savio telegram i vratio ga Šejnu.

— Čuvajte ga! — zapovedi svojim ljudima i napusti sobu.

Otišao je do kraja hodnika, pogledao je oko sebe i ušao u poslednju sobu.

Rozalinda de Friz je ustala i krenula perma njemu. — Da li je nešto rekao?

— Nisi se baš spretno postavila, Rozalinda. Malopre mi je držao pod nosom telegram firme „Baldvin“. Traže od njega da navede nazive svih pogođenih železničkih društava. Telegram je od pre tri nedelje. Držao ga je u torbi.

— Bar da si pogledala pre šta sve drži u torbi! — pretio joj je ljutito.

— Kad razmislim da bi nam možda mogao biti od koristi. Ali sad moramo da ga uklonimo. Ako ga pustimo, prvo će otići kod rendžera.

— On, koristan? — upita ona ne shvatajući.

— Da, od koristi za nas! Zamisli samo da „Baldvin kompanija“ pošalje železnici desetak novih lokomotiva. Mi bismo bili prvi obavešteni o tome. Mogli bismo te lokomotive da uništimo pre nego što stignu na cilj.

— Pitaj ga da li bi bio voljan da radi za nas! — zahtevala je ona od Marlova.

Lon Marlov počeo grubo da se smeje. — U kakvom je položaju, sklopio bi i sa đavolom savez, samo da se oslobodi.

— Prinudi ga na saradnju! Kaži mu da ćete me zadržati kao taoca.

— Ti si rekla da ti je ljubavnik, ali ne i on! Možda njega nije briga za tebe. A to ne možemo proveriti. Taj rizik je previše velik. Uzmi svoje stvari i kreni kod Godfreja! Čim se smrači, neka dođe kolima iza hotela da Šejna iznesemo van grada. Ja ću poći odmah za tobom! Samo da javim Batu!

Napustio je i vratio se nazad svojim ljudima. Šejn je još sedeo na krevetu i češao se po vratu. Lon Marlov mahnu rukom Batu da dođe do vrata.

— Zavežite ga, da ne biste morali da se šećkate po sobi sa revolverom u ruci! — šapnu Lon Marlov. — Čim se smrači, doći, će Godfrey sa prevoznim sredstvom. Onda onesvestite Šejna, stavite ga u tepih i iznesite iz hotela.

— Sređićemo to! — promrmlja Bat.

Lon Marlov ode do stola i ostatak svoje havanske cigare zgnječi u pepeljaru. — Još izvesno vreme bićete u našem društvu, Šejne. Čim vaša ljubavnica uđe u sobu, moji će se ljudi povući.

Šejn ga pogleda u oči.

Lon Marlov klimnu Batu glavom i napusti prostoriju.

Šejn se osloni rukama na noge i pogleda prema vratima kroz koja je bradonja nestao.

Šta hoće ti momci od Rozalinde? Zbog čega su uopšte izveli Meksikanku iz sobe?

Taman kad je hteo jednog od četvorice bandita da upita, momci su ga prepali. Uхватili su ga za ramena i srušili bez milosti na krevet.

Šejn je munjevitio reagovao. Iskoristio je zamah kojim su ga srušili i podigao noge. Pogodio je plavog, tako da se spustio na kolna i kao vreća pao na pod. Druga dvojica to nisu ni primetila. Držali su Šejna težinom svojih tela i pokušali da ga zgrabe za ruke i okrenu na leđa.

Šejn je pružao otpor i jednog je udario ramenom u lice. Taj se srušio proklinjući ga.

Šejn ponovo zamahnu nogama, prevrte se na krevetu i nade se na leđima trećeg čoveka, čije ga pesnice teško pogodiše. Šejn zgrabi revolver, koji je momak gurnuo u kožnu jaknu da bi oslobodio ruke, i počeo da ga udara njime.

Čovek koga je ramenom udario u lice, baci se na njega, proklinjući. Krevet je škripao.

Šejn podiže ruku u kojoj je držao „kolt” i pogodi čoveka. Čovek se zatvorenih očiju srućio na pod.

Šejn se podiže. Usne i brada su ga boleli. Pogledao je svu trojicu, koji su ležali bez svesti, dok je išao prema umivaoniku da uzme peškir.

Nijedan se nije pomakao. Pogledao se u ogledalo, čisteći rane i ogrebotine.

Rozalinda bi se uplašila da ga vidi takvog. Vrh peškira je umočio u vodu hladeći rane i otekline. Lice mu je gorelo.

Razoručao je svu trojicu. Na stolu je bio njegov revolver. Proverio je da li je pun i stavio ga u držač.

Da li će taj bradati kućkin sin dovesti nazad Rozalindu?

Šejn je hteo da sedne na stolicu i da čeka. Međutim, plavi momak, koga je prvog sredio, dolazio je sebi! Podigao se, hvatajući se za prozorsku dasku, mutnih očiju. Kad je ugledao Šejna, zastao je na kratko. Zatim je pesnicom udario u prazno.

— Eednicil! — reče Šejn podrugljivo. — Duvaću vam u lovački rog. Gde je Meksikanka? Odgovorite! Ili ću početi sve iz početka. Ali ovog puta bez milosti! To mogu da ti šapnem.

Plavi još nije došao sasvim sebi. Buljio je u Šejna kao da vidi duha.

Šejn mu pride držeći mu revolver pod nosom, dok je levom rukom pritiskao na usne vlažan peškir.

— Nemoj samo da pomisliš da sam „kolt“ napunio krofnama.

— Meksikanka... nju još držimo! — jedva izusti momak. — I preseći ćemo joj grkljan, ako...

Odjednom je zanemeo. Šejn mu je cev revolvera stavio u usta.

— Ništa vi nećete uraditi! Inače ću vas sve poubijati. Nemoj slučajno da pomisliš da sam kao dečak pevao u crkvenom horu. Kao dečak, bio sam mnogo nezgodan.

— Ko si ti?

— Sem Huker!

— A ostali?

— To su braća Tejlor!

Šejn se lagodno smeškao. O ovim lupežima je već čuo. Bili su to krvožedni psi, koji su traženi poternicom. Naročito su poznati po tome što rade sa eksplozivom. Za to su se specijalizovali. Ni jedan zid, bez obzira koje debljine, za njih nije predstavljao prepreku. A tehnika otvaranja trezora, bila im je dobro poznata.

— A onaj bradonja?

— To je Lon Marlov.

— Šta hoćete od železničkih udruženja? Pare?

Sem Huker ga pogleda.

Šejn je merkao svoj „kolt“ u ruci, koji je držao ispred njegovog lica. — Postoje samo dve mogućnosti, druškane! Ili ćeš mi odgovoriti ili ću povući oroz.

— Mi smo potkupljeni od strane transportnih preduzeća sa obe strane Rio Grande. Polazimo od toga da je železnica zlo za čovečanstvo.

— Ovo postaje zanimljivo!

Plavi je ćutao sa mračnim pogledom na licu.

— Zlo za čovečanstvo! — ponovi Šejn u smehu. — To ću morati da javim ljudima iz firme „Baldvin i kompanija”. To će ih dotući. Moram to odmah da im telegrafišem.

— Učinite to! — zadihano će plavi.

— Da li transportna preduzeća imaju svoje udruženje?

Plavi klimnu potvrdno glavom.

— Kako se zove?

— Udruženje transportnih preduzeća Amerike i Meksika u oblasti Rio Grande.

— To je dugačak naziv!

— Skraćeno je UTAM.

— Sedište?

— Zaragosa!

— A vi dižete u vazduh lokomotive za UTAM?

Plavi začuta.

Šejn se povuče i spusti revolver. — A sada, beži! Ako za deset minuta Meksikanka ne bude ovde, privešću braću Tejlora šerifu. Kada budu iza rešetaka propevaće kao ptičice, samo da ne odu na vešala. Ili vas možda ima toliko, da možete da ih se odreknete?

Plavi je slušao.

— Ja u osnovi zastupam samo interes firme „Baldvin”! — reče Šejn. — Ali to mi vi, kućini sinovi, ne verujete. Ako Meksikanki samo dlaka bude falila sa glave, onda će to biti samo lični obračun između vas i mene. A onda ću vas srediti. Dajem vam svoju časnu reč. Ako se Meksikanka za deset minuta pojavi, spreman sam da zaboravim. Jesi li zapamtio?

— Da!

— A sada, na posao!

Plavi je polako krenuo do vrata. Tamo se još jednom okrenuo. Hteo je nešto da kaže, ali se predomislio. Vrata su se polako zatvorila za njim.

Šejn je spustio revolver i smeškao se. Imao je već dosta informacija. Šta bi hteo više?

Pogledao je prema krevetu. Tamo su braća Tejlora nepomično ležala. Ali nisu bili mrtvi. Samo je tako izgledalo. Šejn ode do njih i gurnu ih. Jedan je ležao na krevetu, a drugi ispred.

— Hej, viknu on. — Diži se!

Batu Tejloru je to doprlo do ušiju. Pokušavao je da se dignu, međutim, ponovo je pao na pod.

Šejn ode do njega i gurnu ga vrhom svoje čizme.

— Diži se, druškane! Zvone klepetuše! Tražen si,

Bat Tejlor okrete glavu i pogleda ga. Prepoznao je Šejna i zastao.

— Ustanil! — uzviknu Šejn.

Bat Tejlor se pridigao, oslanjajući se na krevet. Pogled mu je bio usmeren ka Šejnu.

— Da li je to tvoj brat?

Bat Tejlor potvrdno klimnu glavom.

— Poirudi se da ga probudiš!

Bat Tejlor se okrete prema bratu, pri čemu je pogledao na sto, gde su im se nalazili revolveri.

— Nemoj ništa nepromišljeno da pokušavaš — upozori ga Šejn. — Moje olovo je brže! Ali ako baš želiš da pokušaš, postoje tvoje glave, koje se rećima ne mogu uboditi.

Bat Tejlor se čuvao. I sam je znao koliko je metak brz. Sagnuo se iznad svog brata, prodremao ga je i dozivao. Prošlo je izvesno vreme dok je Ralf reagovao. Kad je počeo da se miče, otvoriše se vrata i Rozalinda upade u sobu.

Malu se uplašila kad je ugledala onu dvojicu na krevetu.

— Hajde, napolje iz ove sobe! — doviknu braći. — Kupite se odavde i nemoj da vas ponovo vidim. Sledeći put nećete tako jeftino proći. Poručite to Lonu Marlovu!

Bat je pružio oslonac svom bratu, kome još nije bilo jasno šta se dešava. Krenuše prema vratima i napustiše sobu.

Šejn zatvori vrata i uze lepoticu u naručje.

— Da li su ti nešto učinili? Da li je sve u redu?

Ona ga pogleda u oči. — Ko je Lon Marlov?

— Njihov vođa! Onaj bradati — reče Šejn. — Žao mi je zbog tebe. Stvarno sam te uvalio u tešku situaciju. Ali, nisam imao pojma da su me ove momci pratili.

On je prigrlio i počeo ljubiti, a ona mu je uzvraćala poljupce sa puno strasti.

— Kako ti je? — upita ona i zabrinuto se zagleda u njegovo lice.

— To će već proći! Ne brini! Poštenog momka ništa ne može da uništi. — Ali sad bi bilo najbolje da nestanemo. Spakuj se! Ovi tipovi su osvetoljubivi. I tebe su jedva pustili.

— Misliš da će se ponovo vratiti? — upita Rozalinda uplašena.

— I to uskoro!

— Kuda ideš? Hoćemo li u El Paso?

— Saslušaj me, draga! — reče on. — Moramo, na žalost, da menjamo plan putovanja. Za tebe je previše opasno da ideš sa mnom. Ovi kućikini sinovi su na sve spremni. Ti ćeš sledećim vozom za Matamaros i sredićeš ono što si htela. Kad se budeš vratila, ovih lupeža više neće biti.

— Šta nameravaš? — upita ona uplašeno.

— Hoću da sredim te tipove!

— Šta ti imaš s tim ljudima? Kakvi su to tipovi?

— To su banditi!

— Ali, ti nisi policajac! Ti radiš za firmu „Baldvin i kompanija”. Čula sam da je jedan rekao da si pokazao telegram iz Madrida.

— To sam i uradio! — reče Šejn lukavo.

— I dalje? Ona ga ozbiljno pogleda u oči.

— To je smišljeno samo radi sigurnosti. Međutim, bez obzira na to, lupeži bi nas sredili. Konačno, znamo ih. A to je za njih opasno.

— Ali ako otputujemo u El Paso...

— Ne! Ja sam zbog njih ovde, srce! Sa „Baldvin i kompanijom.” nemam veze.

Ona ga je uplašeno pogledala. — Šejne, oni će te ubiti!

— To će pokušati! I zbog toga moram da nestanem iz Del Ría.

Brzo je poljubio. — Budi dobra devojka. Ne mogu stalno da budem uz tebe. Čak ti ni to ne bi pružilo sigurnost. Momci će te prvom prilikom ubiti, samo da mi se osvete. Spakuj svoj kofer. Idi ćemo na železničku stanicu da se raspitamo za sledeći voz. Tini vozom ćeš otputovati.

— Treba li da te napustim, Šejne? — upita ona i poče da place.

— Malopre sam ti objasnio! Pakuj svoj kofer!

Ona je plakala kao da joj se srce cepa, ali je ipak počela da pakuje stvari. On joj je pomogao.

— Da li bi pošao sa mnom u Matamaros? — upita ona plačnim glasom.

— Lukice! Onda bismo mogli zajedno da putujemo i u El Paso. Ali to ne ide. Videla si posle eksplozije voza mrtve i ranjene ljude, žene i decu! To sve prave ovi kućkinji sinovi, Rozalinda!

— Šta? — Njene lepe smeđe oči su se razrogačile od iznenađenja. — Otkud to znaš?

— Dosta su blebetali dok sam ja ležao! — tvrdio je Šejn, navijajući svoj sat i pogledavši na kazaljke — Ako se dobro sećam, voz za Matamaros kreće za jedan sat. — Molim te, požiuri!

I vodila je ostatak stvari iz ormara. Šejn zatvori kofer.

— Šta ćeš uraditi? — upita ona mekim glasom. — Da li ćeš da odeš do šerifa ili rendžera?

— Najverovatnije ću još danas da otputujem u Zaragosu. Ali, to još nije sigurno.

Spakovac je svoju torbu i stavio je preko ramena, zatim je uzeo njen kofer u levu ruku i dohvatio svoj „parker” revolver.

Ona je stala pred ogledalo i puderisala se.

— Da li ćeš posetiti nekog u Matamarosu?

On klimnu glavom.

— Nađajmo se tetku ili ujaka koji živi sam!

Ona je malo zastala i smeškala se u ogledalu. Da li si lju-bomoran?

— Ne na tetku!

Ona stavi puder u ručnu torbu. — Vraćam se za dva dana! — reče ona odlučno i pođe prema vratima.

Šejn je zaustavi svojim „parkerom” — Ostani iza mene! — reče on i proviri kroz otvorena vrata. Tek kad se uverio da nema nikog u hodniku, napustiše sobu.

Rozalinda se plašljivo držala za njegovu ruku.

Krenuli su iz hotela prema železničkoj stanici.

— A ja sam se unapred toliko radovala noćenju u hotelu — reče Rozalinda, gledajući ga radoznalo.

— To ćemo nadoknaditi! — reče on i poljubi je na brzinu.

— Za dva dana sam ponovo tu!

— Recimo, za četiri ili još bolje za nedelju dana. Dok ovi kućkari sinovi ne budu iza rešetaka, postoji opasnost da te se domognu i da me time ucene. Samo malo strpljenja, važi?

— Četiri dana!

— Osam!

— Čekaćeš me?

— Bliću na železničkoj stanici.

Ona se smeškala. — Časna reč?

— Naravno!

Voz za jug je ušao u stanicu. Morala je da trči da ne bi zakasnila. Zadihano je stigla na peron. Šejn joj je pomogao da uđe u voz i pružio joj kofer.

Nisu stigli ni da se poljube. Kondukter ih je rastavio i zatvorio vrata.

— Pomerite se nazad! — viknu glasno. Voz je krenuo.

Šejn je odstupio nekoliko koraka i mahao, mada zbog sunca nije mogao da vidi Rozalindu, ali je bio siguran da je svoj mali nosić prilepila uz prozor i mahala.

Dugačka kompozicija vagona još nije ni prošla, kad ga neko oslovi odstraga.

— Ja sam mislio da je momak kao što ste vi stalno na službi!

Šejn se okrene. Pred njim je stajao kapetan rendžera.

— Atraktivna devojka, moram da priznam.

— Kao što vidite! Odlazi u Matamaros — reče Šejn.

Napustili su peron i krenuli prema ulici. Poslednji vagon je protutnjao pored njih. Voz je napuštao stanicu povećavajući brzinu.

Šejn se više nije okrenuo.

— Da li ste čuli već nešto o UTAM-u? — upita kapetana.

— UTAM? Šta je to? Zvuči kao neka nova vrsta viskija.

— Pogrešan zaključak! Ali nije ništa ni za jelo — objasni Šejn. — Nije to UTAM već Udruženje transportnih preduzeca Amerike i Meksika u oblasti Rio Grande.

— Zar i tako nešto postoji? Čak i preko granice? — reče kapetan rendžera.

— Nevolja ih je povezala.

— Oduvek sam mislio da nevolja utiče na stvaralaštvo.

— Da i to! Transportna preduzeća sa obe strane su se ujedinila u svojoj nevolji ne bi li izašla iz gubitaka. Zaključili su da je za to kriva železnica.

Kapetan rendžera zastade i podboči se.

— Jeste li sad pohvatali sve konce? — upita Šejn podrugljivo

— Kako ste samo došli na to? Da li ste se toga setili noćas u krevetu.

— Zar je niste videli? Nisam ja noćas imao vremena na takva razmišljanja. Već su mi to rekli lupeži koji vrše sabotaže za UTAM. Sve je to sračunato da bi se od železnice strahom pridobili putnici za poštanska kola. Ne verujem da je reč o uceni zbog novca.

Šejn ukratko ispriča šta mu se desilo pošto je napustio kancelariju rendžera.

— Zbog toga ste, znači, zgodnu Meksikanku otpremili vozom. Kapetan rendžera klimnu glavom sa razumevanjem. — Ali zašto niste došli do nas? Raspoložemo sa dovoljno ljudi da zaštitimo ženu od napasnika.

Šejnov pogled je bio bezizražajan.

— Dobro, ako tako mislite, Šejne — reče kapetan.

— Tj momci su bezobzirni i ni od čega ne zaziru.

— Odmah ću dati nalog da se istave poternice za braćom Tejlor! — reče odlučno kapetan. — Postaviću čitavu četvu ovde u Del Riu. Smešno bi bilo ako ne bismo mogli da nađemo braću! A ako uhvatimo braću Tejlor, naći ćemo i ostale.

— Ubeđen sam da su nas uhodili dok smo bili na železničkoj stanici — reče Šejn. — Sigurno nas i sada promatraju.

— Još će se kućkinci sinovi čuditi, Šejne! Poći ću sa svojim ljudima i preko granice. Dođite!

Šejn pođe s njim.

V

Godfrey Filip je vodio u Del Riu malo transportno preduzeće, koje je nasledio od oca, a koje je nekad zapošljavalo preko stotinu konjušara i raspolagalo sa isto toliko kočija. Sad je preduzeće posedovalo samo desetak kočija, od kojih je polovina najčešće stajala u dvorištu transportnog preduzeća.

Železnicom se prevozi brže, jeftinije i sigurnije.

Ljudi, koji su to želeli da promene, sastali su se u njegovoj poslovnici.

Prvo se pojavila Rozalinda, zatim Lon Marlov, šef grupe i na kraju Huker, koji je bio kao prebijena mačka. Izvestili su

o svemu što se desilo u hotelu. Rozalinda odmah odluči da se vrati Šejnu. Uskoro su stigla i braća Tejlor.

Lon Marlov je pucao od besa kada se Rozalinda ponovo pojavila.

Odmah je ustao sa stolice. — Da li ti pripadaš nama? — upita zaprepašćeno.

Stala je kod vrata i pokazala svoju pocepanu suknju.

— Ukrcao me je u voz za Matamaros — reče ona. — Nisam mogla ništa da učinim protiv toga. Pogledajte mi suknju! Čim sam ušla u voz, već je krenuo. Izašla sam sa druge strane i pri tom pala na nos. Kofer sam morala da ostavim u vozu. On sad ide za Matamaros sa svim mojim stvarima.

— Udruženje će ti nadoknaditi štetu — reče Godfrej Filip.

— Prešao vas je! — reče besno. — Bila sam u pravu. Ta lopuža nema ništa sa firmom „Baldvin i kompanija“. Telegram iz Filadelfije je lažan. Njime vas je prešao. Došao je ovamo da se bori protiv vas i da vas smesti iza rešetaka. Rekao je da bi vas sve sredio za osam dana, a ja treba tada da se vratim.

— Hvalisavac! — promrmlja Lon Marlov. Čudiće se ono kopile, kad ga sredimo.

— Kad je voz otišao i kada sam ustala sa zemlje, skoro sam umrla od straha — nastavila je Rozalinda. — Na peronu je stajao Šejn sa kapetanom rendžera.

Svi pogledi su bili uprti u nju.

— Možda je Šejn hvalisavac, a možda i nije — reče Rozalinda drsko. — Ali jedno je sigurno! On je opasan, jer nije sam. U Del Riu je stacionirano pedesetak rendžera. Ako i dalje budemo blejali u prazno, uskoro ćemo moći da se pozdravimo sa rendžerima. Šejn nije bio čitavo vreme bez svesti. Čuo je naš razgovor. Hvala bogu, nisam mu mnogo rekla tada. Bar ne previše.

— Srdićemo tog kućkinog sina! — reče Huker, koji se preznjavao pri pomisli na to šta je sve rekao Šejnu iz straha da će ga ovaj ubiti.

— Ako odmah ne pobegnemo preko granice, to će ostati samo pusta želja — reče Rozalinda.

— Da! Morate bežati odavde! — viknu Godfrej Filip uzbuđeno.

Lon Marlov opsova, a zatim pogleda na džepni sat.

— Za pola sata će voz za Matamaros iskočiti iz šina. Hteo bih da dočekam dolazak ove strašne vesti.

— Prokletstvo! — viknu Rozalinda. — A moj kofer!

Momci su je samo pogledali. Njen prokleti kofer! Oni su brinuli sasvim druge brige. Otkriveni su. A morali su da beže od Šejna.

— Skoro da nisam ostala u vozu — reče Rozalinda zaprepašćeno. — Dva muškarca su pokušala da me zadrže. Sad bih još bila u vozu. Prebledela je pri samoj pomisli na to.

— Ali, ti ne sediš u vozu za Matamaros, već se nalaziš u Godfrejevoj kući! — reče Lon Marlov. — Pripremi nam kočiju, Godfreje!

Mladi transportni preduzetnik izađe iz kuće žurnim koracima.

— Šejn mi je pričao da ide u Zaragosu — reče Rozalinda.

— Šta će tamo? Već je jednom bio tamo i vratio se neobavljena posla.

— Čini mi se da je nešto saznao o udruženju — reče Rozalinda.

Lon Marlov izvadi džepni sat i začudi se.

— O UTAM-u nismo ništa govorili pred Šejnom u hotelskoj sobi.

— Šta bi onda mogao tražiti u Zaragosi? — upita Rozalinda.

Huker se preznajavao, jer je to on ispričao Šejnu.

— Pa šta onda ako ide! — reče promuklim glasom. — Nekoliko glasnih pitanja i Meksikanci će ga strpati u zatvor. Njima nije do šale. Čim primete ko je udesiće ga tako da se više neće dići. U to možete biti sigurni.

— Hajdemo i mi u Zaragosu! — predloži Bat.

— I onako moramo preko granice.

— Sad? — reče Lon Marlov, gledajući kazaljku na satu.

— Naravno, sada odmah! — reče Bat. — Čim Godfrej upregne konje.

Lon Marlov se cerekao dok je vraćao sat u džep.

— Sad je voz za Matamaros već iskočio iz šina!

— Šteta što to nisam mogao da vidim! — reče Huker sa olaksanjem, pošto je promenjena tema razgovora. — Takve stvari se dešavaju uz veliku galamu i buku. Čuje se samo jadikovanje i vrištanje kada se lokomotiva prevrne i povuče prve vagone.

Godfrej ude u sobu.

— Gotovo! Možete da krenete!

— Upravo je voz iskliznuo iz šina, Godfreje — reče Lon Marlov pobeđonosno.

— Valjda će novine to objaviti na sav glas — reče mladi transportni preduzimač.

— Ljudi sigurno čitaju, Lone. Tamo bi odmah trebalo odvesti reportere i fotografe.

Lon Marlov je krenuo. Uz put ga potapša po ramenu.

— Ti ništa ne preduzimaš! Bolje da čutiš onda.

Rozalinda, Huker i braća Tejlor se priključiše Lonu Marlovu.

I Godfrej je izašao napolje. Kočija je stajala ispred vrata. Huker je seo na kočijaševo mesto. Ostali su seli u kabinu.

— Izađi sa stražnje strane, Huker! — reče Godfrej.

Huker je kratko pucnuo bičem i krenuo u pravcu železničke pruge, koja se nalazila iza dvorišta transportnog društva.

Godfrej ih je ispratio do izlaza.

— Želim vam sve najbolje! Mnogo uspeha!

— I tebi puno sreće! — reče Lon Marlov.

Godfrej je stao i mahnuo rukom. Kočije su prešle prugu i koji trenutak kasnije su već nestale iza drveća i grmlja.

Godfrej Filip se okrenuo i uputio prema kući. Srce mu je skoro sišlo u pete. Kapetan rendžera je ulazio kroz kapiju sa nekim čovekom. Bio je to neki visoki momak. To može biti samo onaj prokleti Šejn.

Da li su videli kočiju kako odlazi?

— Debar dan, mister Filipe! — viknu kapetan rendžera.

— Da li vas ometamo? Hteli bismo sa vama da porazgovaramo. Samo kratko.

Godfrej je uplašeno krenuo prema njima.

— Ovo je mister Šejn, a ovo mister Filip — predstavi kapetan rendžera jedno drugom.

— Drago mi je što sam vas upoznao! — reče Šejn.

— I meni je drago! — uzvрати ljubazno Godfrej, mada bi ih najradije ubio. Čak je na momenat pomislio da to i učini. Bili su sami u velikom kolskom dvorištu. Nikoga nije bilo u blizini. Na željezničkoj stanici su ranžirali wagone koji su tulinjali i čulo se pištanje ranžirne lokomotive. Međutim, kapetan i Šejn su bili naoružani. Šejn je osim „kolta“, imao u ruci jedan „parker“, koji je sigurno bio napunjen. Samo je trebalo da povuče obarač.

— Recite, mister Filipe, da li vam nešto kazuje slog UTAM? — upita kapetan.

— Ne! — smeškao se Godfrej držeći svoj šešir.

— Zar tako nešto postoji?

— Da! — reče kapetan rendžera. To je udruženje sa zajedničkim interesom koje prelazi čak i granicu.

— Na žalost, obratili ste se na pogrešno mesto, mister Šejne! Čast mi je što želite da me učlanite u to udruženje, ali vidite i sami! On pokaza na kolsko dvorište.

— U vreme moga oca ovo je bilo veliko preduzeće. A sada jedva mogu da živim od prihoda. Za plaćanje članarine nekom udruženju uopšte nemam para, čak i da je minimalan iznos. Železnica nas uništava. I mislim čak i kad bi sva transportna preduzeća sklopila savez sa samim đavolom, ni onda ne bi mogla da spreče razvoj železnice.

— Pogrešno ste nas shvatili! — reče kapetan rendžera.

— Mister Šejn nije predstavnik tog udruženja. On ne želi da vas pridobije. Samo hoćemo da znamo da li ste član tog udruženja!

— Kapetane, odmah ću pristupiti tom udruženju, ako teksaska rendžerska služba preuzme troškove

Jedan rendžer utrča u kolsko dvorište.

— Kapetane! — panično je viknuo.

— Dodite brzo! Voz za Matamoras je iskočio iz šina.

Šejn i kapetan zastadoše. Čovek je trčao čitavim putem.

— Preko sto mrtvih i ranjenih! — reče zadihanim glasom.

— Strašno! Eksploziv je bio postavljen direktno ispred lokomotive.

Godfrej se pobedonosno smeškao. Okrenuo se i pogledao prema starim poštanskim kolima, koja su polako propadala, odložena u remisi.

— Stotine mrtvih i ranjenih!

Mislio je kako da postavi na železničkoj stanici plakat sa natpisom: „Putujte Filipovim kočijama i ni dlaka sa glave vam neće faliti“. Tekst nije baš naročit, ali će poslužiti svrsi.

Putujete li železnicom, nikada nećete stići na cilj, a ako putujete Filipovim kolima ostaće vam sve kosti na broju, ostaćete zdravi i veseli... kao... Filip

Kakvo je to samo ime! Ništa se ne rimuje sa „Filip“

Godfrej se konačno setio. To je ono pravo!

— Ko putuje železnicom, platiće životom. Sa Filipom ko putuje u životu taj ostaje!

Ovo je jasno i jednostavno. Ljudi će lako shvatiti.

VI

Kapetan opsova, pošto je otišao sa Šejnom i svojim rendžerima na mesto nesreće. Ništa im to ne vredi. Lokomotiva je iskočila iz šina, prevrnuła se i za sobom povukla sve vagone. Šine koje su se odvojile od pragova probile su pod vagona, čime su povređeni i usmrćeni mnogi putnici.

Rendžere je interesovalo samo mesto eksplozije. Prag je dignut u vazduh u pravom trenutku.

Tu su bila četiri Apača izvidača i četiri rendžera. Jedan Apač je naišao na trag. Baza mu je bila na obali Rio Grande, dokle se mogao slediti trag jahača, a onda se trag naglo gubio.

Svi su odjahali na drugu stranu obale. U ovo godišnje doba, u reci je bilo malo vode. Čak nije bilo dovoljno ni za životinje.

Na meksičkoj obali nije bilo tragova.

Jasno, ovi kućkini sinovi su odjahali kroz vodu. Ali u kom pravcu? Na sever ili na jug?

Kapetan je raspolagao sa preko pedeset jahača. Prava mala armija. Podelio je četu na dva dela, pa je jednu polovinu poslao na jug, a drugu poveo na sever

Šejn je jahao s kapetanom. Sledili su tok reke u dve grupe. Jedna na teksaškoj strani, a druga na meksičkoj.

Nailazili su na peščana ostrva. Svaki put su proveravali da li su jahači ostavili trag na njima.

Noć ih je primorala da prekinu poteru.

Kapetan se dogovarao sa svojim ljudima oko logorske vatre. Međutim, više je sam psovao i govorio, a ostali su ga slušali.

Ma kako da su saboteri to uradili, zasada su ostali nepoznati. Šejn je bio ubeđen da rendžeri neće ni sutra imati više srce, svejedno u kom će pravcu dalje tražiti.

Jednostavno, rendžeri su u prevelikom broju. Njihova brojčana nadmoć je samo poterala lisice u skrovište, umesto da ih izmami.

Šejn se zbog toga sledeće jutro odvojio od rendžera i krenuo u Meksiko. Kapetan ga je sa osmehom ispratio. Više je očekivao od svojih metoda, imao je poverenje u svoje izviđače Apače.

Poželeo je Šejnu mnogo uspeha.

Šejn se zatim vratio do pruge čiju je putanju sledio. Međutim, nikakva slučajnost nije mu pomogla. Vozovi su prolazili kraj njega, i ništa se nije desilo, niti je video ikog sumnjivog na toj deonici pruge.

Deonica pruge na kojoj je eksplodirao voz u kome se on nalazio sa Rozalindom, i u kome su se i upoznali, bila je sada raščišćena. Ostaci lokomotive i dva vagona koja je povukla za sobom, još uvek su ležali pored pruge.

Posle dugog jahanja, Šejn je konačno stigao u Zaragosu.

Već se polako smrkavalo. Tu su bila dva pansiona i jedan hotel. Tačno preko puta hotela, nalazila se zgrada, u kojoj je UTAM (Udruženje transportnih preduzeća Amerike i Meksika) imao svoju rezidenciju. To nije bila velika zgrada. A i šta bi imali službenici ovog udruženja tako mnogo da rade? Ubirali su doprinose transportnih preduzeća i dostavljali ih Lonu Marlovu ili su ih upućivali dalje po njegovom nalogu. Naravno, ako je Lon Marlov uopšte šef te grupe sabotera. Možda se u ovoj kući utvrđivala strategija i davala komanda za sabotaže.

Šejn je uzeo sobu sa pogledom na ulicu da bi mogao da motri na zgradu u kojoj se nalazio UTAM.

Dva dana se ništa neobično nije desilo. Stalno su ista lica ulazila i izlazila. Meksikanci i Meksikanke, koji su bili službenici udruženja. Jedan stariji, veoma elegantan Meksikanac, upao mu je u oči. On je svako jutro dolazio kočijom, nakon što su svi službenici već odavno počeli da rade, a ranije je i izlazio od ostalih.

Da li je on bio šef udruženja?

Šejn mahnu portiru.

— Ko je ovaj ugladeni džentlmen?

— To je senjor Miguel Mirales! — reče portir sa puno poštovanja.

— Da li je on vlasnik hacijende? — upita Šejn.

— Ne, senjor Šejn! — uzvрати portir.

— Vlasnik velike farme?

— Naš senjor Miguel Mirales je vlasnik više rudnika i jednog velikog transportnog preduzeća. Tamo preko puta se nalazi sedište udruženja svih transportnih preduzeća.

— To udruženje postoji već dugi niz godina. Kad sam pre deset godina počeo da radim u ovom hotelu već je postojalo. Sada su im se priključila i američka transportna preduzeća. Senjor Mirales je vrlo bogat, uticajan i ugledan čovek.

— Da! To se vidi po njemu. Hvala!

Šejn dade portiru bakšiš i izađe na ulicu da vidi izbliza tog uticajnog, bogatog i poštovanog čoveka.

Međutim pogled mu se zaustavi na jahačima koji su dolazili ulicom. Bilo je desetak Amerikanaca. Šejn odmah uvide da se ovde radi o revolverašima i avanturistima. Uzalud je pogledom tražio poznata lica dok su prolazili kroz kapiju i nestali iza zgrade udruženja. Među njima se nisu nalazili ni Huker ni braća Tejlor niti Lon Marlov.

On se okrete i uputi prema hotelskoj štali, gde osedla svog konja. Zatim se vratio u svoju sobu i čekao da vidi šta će se tamo preko desiti.

Prolazili su sati dok jahači nisu napustili zgradu udruženja. Kad su napustili zgradu udruženja, povelu su sa sobom šest teško natovarenih mula, mada su prvobitno došli bez tih životinja.

To je sigurno komanda sabotaže, koja se ovde snabdeva namirnicama.

Šta bi, do đavola, drugo to moglo da znači?

Napustili su grad prema jugu!

Šejn je uzjahao konja i pratio grupu.

Jahali su prema granici, prešli Rio Grande i podigli logor u nepreglednom grimovitom teksaškom predelu.

Četiri čoveka su jahala dalje prema pruzi! Tamo su se sreli sa Lon Marlovom, Hukerom i braćom Tejlor. Posle kraćeg razgovora, krenuše dalje na jug, duž pruge.

Pošto je predeo bio ravničarski, Šejn je morao da poveća rastojanje.

Cilj im je bilo raskršće između Del Ría i Igel Pasa.

Šejn ih nije više pratio. Kad je video na jugu crni oblak dima, okrenuo se. Međutim, prema Del Ríu nije bila nijedna stanica. Kad se voz približio, on podbode svog konja. U trku je jahao uz lokomotivu. Ložač i mašinovođa ga pogledaše. Šejn im dade znak da ga povezu. Momci su se samo smeškali. Možda su mislili da je to neki ludak, koji hoće da se utrukuje sa vozom.

Lokomotiva je protutnjala.

— Usporite! — viknu Šejn.

— Hteo bih da se vozim s vama.

Gledao je ta uhranjena, prljava, nasmejana lica. Proklinjao ih je goneći bičem svog konja uz voz. Za dlaku je uspeo da se uhvati za branik.

Terao je konja do besvesti, ali uzalud. Tri puta je pokušavao da se domogne vagona, ali bi svaki put uhvatio u prazno. Tek kod poslednjeg vagona je uspeo da se uhvati za dršku.

Brzina voza ga je izvukla iz sedla. Nogama je doskočio na stepenice, uspevši da se zadrži.

Vrata vagona se naglo otvoriše i nekolicina ljudi se našla oko njega. Među njima je bio i kondukter.

— Jeste li poludeli! — počeo je da ga grdi.

— Zar vam je dosta života? Hoćete da slomite vrat? Zbog ovog ćemo vas prijaviti udruženju.

Dva čoveka su gurnula konduktera na stranu i pomogla Šejnu da ude u vagon. Morao je prvo da sedne. Nije više osećao ruke, a i noge su ga bolele.

Njegov konj se zaustavio i uskoro se izgubio sa vidika.

Kroz tri sata, voz je ušao u Del Rio. Pola sata kasnije, Šejn je napustio grad specijalnim vozom na kome je bio kapevan rendžera sa čitavom četom.

Skriven pod okriljem noći, voz se zaustavio na raskršću Del Ría i Igel Pasa na otvorenoj pruzi. Četrdeset rendžera natovariše konje i krenuše prema reci Rio Grande. Tamo su nameravali da napadnu logor bandita i da im prepreče put za Meksiko.

Šejn je krenuo dalje vozom zajedno sa deset rendžera. Voz je stao na otvorenoj pruzi.

Šejn je izašao. Sa revolverom u ruci udaljavao se od pruge.

Nije morao dugo da ih traži. Voz ih je omeo u pripremi. Video je mule i čuo razgovor ljudi. Došunjao se nazad do voza. Deset rendžera je stajalo sa napunjenim oružjem pod prozorima vagona.

Banditi se nisu micali. Čekali su da voz krene dalje. Njihova akcija samo onda može da uspe, ako ostanu neotkriveni.

Pola sata pre nego što se razdanilo, rendžeri napustiše voz u galami i istovariše konje. Gromkim glasom su izvikivali razne rendžerske komande.

Izgubivši glavu, banditi počеше da beže u svoju bazu u grmovitom predelu Rio Grande. Mule natovarene eksplozivom su ostavili.

Rendžeri su jahali za njima u velikom razmaku jedan od drugog.

Šejn se izdvojio da potraži svog konja. Polako se razdanilo, kad je ugledao konja i uz put čuo pucnjavu iz oblasti Rio Grande.

Vodila se ogorčena borba. Kad je Šejn stigao do Rio Grande, sve je već prošlo. Rendžeri su uhvatili šestoricu. Ostali banditi su bili mrtvi. Ni jedan nije pobjegao. Huker i Lon Marlov su bili među zarobljenima. Obojica su bili ranjeni. Lon Marlov je dva puta pogođen i izgubio je puno krvi. Braća Tejlors su bila mrtva.

I rendžeri su pretrpeli gubitke. Deset ljudi je bilo ranjeno. Četvorica su platila životom.

Kapetan je naredio da se ranjenici i banditi, odnesu do voza, a zatim prevezu u grad.

Šejn je stajao na vratima vagona, kad su Huker i Lon Marlov ubačeni u voz. Huker se tromo smeškao. Time je hteo da podseti Šejna da mu je on dosta pripomogao.

Oči Lona Marlova bile su pune mržnje i dubokog prezira prema Šejnu. Bilo mu je jasno, kome može da zahvali za ovaj poraz.

Kapetan rendžera je odlučio da odjaše sa svojom četom u Zaragosu da bi pohvatao to leglo bandita, s tim da senjor Miralesa preda teksaškom sudu.

Međutim, prvo je hteo da se vrati u Del Rio, da proslavi ovaj trijumf nakon tolikih neuspešnih akcija. Šejn mu to nije mogao zameriti.

Pre nego što su stigli u Del Rio, kapetan je telegrafisao o uspešno sprovedenoj akciji sa prve bandere na koju su uz put naišli. Telegrafista, koji se nalazio među njegovim ljudima, priključio je ručni aparat na žicu i javio vest.

O tome će pisati novine. Rozalinda će to sigurno pročitati u Matamarosu. Verovatno će doći u Del Rio.

Šejn se vratio vozom u Del Rio.

Tamo je hteo da preseda u voz za Zaragosu.

O namerama kapetana rendžera, nije mnogo vodio računa. Što je više ljudi sa kojima bi krenuo u Meksiko, to bi brže stigla vest u Zaragosu.

Tako bi taj pasji sin koji za ovo sve treba da odgovara bio na vreme obavešten.

Čim je voz ušao u stanicu Del Rio, prodavci novina su ih dočekali sa vanrednim izdanjem na peronu.

Kapetan se ponosno smeškao kad je video svoje ime u novinama.

Kad je pustio telegrafsku poruku, nije zaboravio da spomeni Šejnovu zaslugu u akciji. Šejn napravi ljutitu grimasu kad je ugledao svoje ime u novinama. Tamo je pisalo da je sabotažom rukovođeno iz Meksika.

Nije mu preostalo drugo, do da odmah krene u Zaragosu.

Da li bi čovek u njegovom mestu mogao brže da reaguje?

Voz za Meksiko stajao je kao poručen na drugom koloseku. Šejn je jedva stigao da ude, jer je voz već kretao.

Protutnjao je preko mosta i Šejn se osećao kao da je dobio krila.

Uprkos svemu, suprotna strana bila je brža. Njihov sistem prenošenja vesti je bio bolji. Kad je Šejn stigao do hotela u Zaragosi, primetio je da na zgradi preko puta nema table sa natpisom UTAM i da su vrata širom otvorena.

Prešao je preko ulice, ušao u zgradu, uvukao se iza vrata i izvadio revolver.

Jedna silueta je išla prema njemu mračnim hodnikom.

To nije bio niko od bandita, a još manje senjor Mirales.

-- Zanima li vas kuća, senjor? Možete je iznajmiti ili kupiti.

Bio je to sadašnji vlasnik zgrade.

— Hteo bih da razgovaram sa senjor Miralesom — reče Šejn.

— On je ovde dolazio, zar ne?

— Ovde je do juče bilo sedište Udruženja transportnih preduzeća Amerike i Meksika! — reče čovek.

— Udruženje je, međutim, preko noći nestalo.

— Ali nije i senjor Mirales?

— Ne razumem!

— Udruženje može da nestane preko noći, ali ne i čovek!

— Ah, tako! Sad razumem! Senjor Miralesa ćete naći na njegovoj hacijendi. Senjor Mirales je prijatan, pristupačan čovek. Tražite posao? On je zapošljavao puno gringosa.

Šejn je tražio da mu objasni put do Miralesove hacijende, zahvalio je i napustio zgradu.

VII

Šejn je odustao od namere da iznajmi konja i kočiju. Sreo je Meksikanca koji je volovskom zapregom krenuo prema severu i bio spreman da ga poveze deo puta. Momak je govorio dijalektom i Šejnu je bilo prilično teško da ga razume.

Pričao je o zlim duhovima koji se pojavljuju u kulama i na planinama. Šejn je konačno shvatio da on pod tim podrazumeva senjor Miralesa koji ima urokljiv pogled.

— Ha! — uzvрати Šejn. — Čuo sam da je senjor Mirales cenjen čovek i da ga svi poštuju.

Meksikanac je počeo da se krsti.

— Sačuvaj bože! — Još jednom se prekrstio.

— Svi koji su s njim, bezbožni su, duhovi i đavoli. Svi oni žive u planinama i čine nedela.

Šejn nije bio siguran da ga je dobro razumeo, ali je bilo sigurno da ovaj Meksikanac nema dobro mišljenje o senjor Miralesu.

Dva sata se Šejn vozio s njim prema severu, slušajući strašne priče o duhovima i đavolima koji se pojavljuju u planinama.

Mirales je tu posedovao rudnike. Meksikanac je verovatno na to mislio.

Svojom volovskom zapregom nije išao putem, već nekom stazom. Volovi su se mučili više od dva sata uz brdo, dok nisu stigli na viscravan.

Šejn je zahvalio i sišao.

Meksikanac ga je upozorio da se čuva zlih duhova, a Šejn mu je to obećao.

Dok se zaprega i dalje kretala uz brdo, Šejn je krenuo na zapadnu stranu visoravni. Sunce se približavalo horizontu kada je stigao u dolinu koja je bila podeljena kolskim putem. Na jednoj strani puta bile su seoske kolibe i čuvari koza, a na drugoj strani Miralesovo imanje.

Kuća, smeštena na planinskom obronku izgledala je kao dvorac

Teško ću ući tamo.

Zid je ograđivao zemljište sve do puta, a strme stene su pružale zaštitu imanju. Ko bi sa ove strane hteo da prodre, rizikovao bi da slomi vrat. Danju bi ga otkrila straža u podnožju stenovitog zida, koja bi ga tu dočekala ako ga pre toga ne bi skinuli olovom. A noću bi mogao slomiti vrat.

Šejn oprcva. Mora da sačeka mrak. Nema drugog izbora.

Tek kad je počelo da se smrkava, usudio se da krene u dolinu. Kad je stigao do puta, već se bilo potpuno smrklo.

Neprimetno je prešao zid visok osam stopa.

Trenutak je oklevao, a zatim je krenuo kroz park prema glavnoj četvorospratnoj zgradi. Kroz jedan prozor se videlo svetlo.

Šejn je neko vreme posmatrao kapiju čija su vrata bila zastakljena. U prostoriji je gorela svetlost, ali se ništa nije pomaklo

Obišao je zgradu. Pri tom je pazio da ne pravi šumove, da ga ne bi čuo stražar na kuli. I ovde se videla svetlost kroz prozor. Zatim je naišao na uzana vrata koja su bila otključana.

Ušao je u mračan hodnik na čijem kraju je gorelo svetlo. Stepenište za poslugu vodilo je do gornjeg sprata.

Šejn se neprimetno popeo.

Zar je ova velika kuća napuštena?

Kada se našao na drugom spratu, čuo je glasove, vrata su se otvorila i koraci su se približavali. Šejn se pripio uza zid.

Začulo se zveckanje sudova. Dva Meksikanca sa poslužavnikom u rukama, prošla su pored njega ne sluteći ništa i sišli niz drveno stepenište.

Šejn je kratko pogledao za njima, a zatim je krenuo širokim hodnikom do glavnog stepeništa. Pod je bio prekriven debelim tepisima. Stao je ispred vrata i oslušnuo. Ništa se nije čulo.

Odjednom, ispred njega se otvoriše vrata i jedan mladi Meksikanac izađe. Ne primetivši Šejna, zaključao je vrata i krenuo napred.

— Pssst! — tiho dade znak Šejn.

Dobro obučen, zgodan mladić, okrenuo se prema njemu i osmehnuo.

— Pripadate li vi Romanosovim ljudima?

— Želim da odem do senjor Miralesa — reče Šejn.

— Da li možete poveriti meni to što njemu želite da kažete? — upita Meksikanac.

— Ne bih mogao, moram lično.

— O čemu se radi? — upita mladić sa smeškom.

— Zar ste nezadovoljni platom? To možete i meni da kažete. Senjor Mirales je vrlo zauzet čovek. Sigurno vam je to poznato.

Šejn pokaza na vrata.

— Da li je sad unutra?

— Da, ali ga ne možete sad uznemiravati! — ponovi mladić.

— Recite meni! Da li ste možda nezadovoljni Romanosom? Smeškao se, ulivajući poverenje.

— Kažite mi! Ostaće među nama!

Đavo bi ga znao za koga ga drži ovaj mladić i kakav je taj Romanos.

Šejn je pripremio revolverom.

Mladic ga uplašeno pogleda.

— Otvaraj vrata! — naredi Šejn.

Meksikanac je razrogačio oči.

— Ko ste vi? — pitao je drhtavim glasom.

Šejn nije imao vremena. Otvorio je vrata, gurnuo mladića preko praga i ušao.

Iznenada se našao u velikoj prostoriji, u kojoj se nameštaj gubio, pored ogromnog ormara i fotelja.

U kaminu je buktala vatra. Ispred su sedeli senjor Miguel Mirales i još jedan otmeni Meksikanac. Video se odsjaj crnog vina iz kristalnih čaša i boce.

Gospoda prekinuše razgovor i pogledaše prema vratima. Nisu bili ni iznenađeni, a ni uplašeni. Nisu mogli da vide Šejnov revolver. Delovali su malo začuđeno, možda zbog bledeće mladicevoga lica.

Da bi ga sklonio sa puta, Šejn ga udari revolverom i obori na pod. Debeli tepih je ublažio pad.

Gospoda pored kamina se naglo podigoše i zapanjeno pogledaše Šejna.

— Ko ste vi? — upita Miguel Mirales, dižući ruke prema uperenom pištolju.

I drugi senjor je podigao ruke uvis, jer su obojica bili ne-naoružani.

— Ja sam Šejn!

Ime im je već bilo poznato, videlo im se na licu, a razlog posete su naslućivali.

— Kako ste ušli u kuću? — pitao je Miguel Mirales.

— Stojim pred vama! To je dovoljno!

— Šta želite od mene? — upita Miguel Mirales.

— Zvaću stražare! — ponudi se drugi.

Šejn uperi pištolj u njega.

— Nikoga vi nećete zvati! Okrenite se!

Čovek je gledao Miguela Miralesa, čiji je pogled ostao bezizražajan. Zatim se okrenuo i Šejn ga je oborio na pod.

Miguel Mirales promeni boju lica. Lice mu je bilo belo kao kreč. Bio je obrijan i namirisao. Po Šejnovom mišljenju previše sladunjavo je mirisao.

— Nemojte mi ništa učiniti, senjor Šejne! — reče Miguel Mirales hrapavim glasom.

— Učiniću vas bogatim čovekom!

Šejn se cerio.

— Ničeg pametnijeg ne možete da se setite?

— Ozbiljno mislim!

— Koliko dugo? Sve dok se ne izvučete iz škripca? To mi je već poznato.

— Šta smerate Šejne? Nemate šanse da živi napustite kuću.

— Kako sam ušao tako ću i izaći! — nastavi Šejn.

— Šta želite od mene? — uplašeno će Meksikanac.

— Ja? Ne želim ništa od vas! Zadatak mi je da vas odvedem preko granice. Možda ćete tamo naići na nekog ko će vas učiniti bogatim čovekom.

Miguel Mirales se bukvalno ukočio od straha.

— Preko granice? U Teksas?

— Uhvatili smo čitavu vašu bandu! — objasni Šejn.

— Ja sam pratio vaše ljude kad su krenuli iz Zaragose. Ni najbolji advokat vas iz ovog noće izvući.

— Nemate pravo da me odvedete preko granice protiv moje volje!

— Nema potrebe da govorite o nekakvom pravu! — ponovi Šejn podrugljivo.

— Odakle vama pravo da dižete lokomotive u vazduh i uništavate vozove? I to bez ikakvog obzira! Tamo preko će vam gurnuti pod nos čitav spisak mrtvih i ranjenih. Muškarci, žene i deca! Meksikanci i Amerikanci.

— Onda, idemo! Ali vas upozoravam! Samo jedna glasna reč i povući ću oroz. Samo probajte neki trik da me dovedete u opasnost i dobićete metak u glavu.

— Stavite se u moj položaj i sami ćete oceniti koliko sam nervozan.

Ove reči su delovale. Meksikanac je gledao Šejna kao da je duh.

Šejn kroči u stranu.

— Samo posle vas, senjor!

Miguel Mirales je duboko uzdahnuo, obazrivo spustio ruke i krenuo prema vratima. Pri tom je pogledao dvojicu koji su bez svesti ležali na tepihu. Bio je to bespomoćan pogled. Nadao se da će se ovi osvestiti i da će dići uzbunu pre nego što on i Šejn napuste zgradu.

Šejn ga zadrža na pragu i promoli glavu kroz vrata.

Niko se nije ni čuo ni video.

Povukao je Meksikanca iz sobe i krenuo stepeništem za poslugu.

Osluškiavao je izvesno vreme, pre nego što su krenuli dalje. Sisli su niz stepenice i napustili zgradu, a da nikoga nisu sreli.

Došli su do zida i prešli ga. Šejn je pri tom pomogao Meksikancu. Prešli su na drugu stranu ulice, krećući se pored drvo-reda.

Miguel Mirales je stvarno delovao pokunjeno. Više nije imao nade. Mada je imao svoje lične čuvare i preko dvadeset revol-

veraša, koji su se nalazili u velikoj kući, ipak je jednom čoveku poslao za rukom da ga uhvati. Niko ništa nije primetio.

Kako bi i mogao nečemu da se nada?

Šejn je imao jedan problem. Došao je vozom u Zaragosu da bi što pre stigao na lice mesta, ali je sad morao sa Miralesom do granice. Nije imao ni konje ni kočiju.

Ako se digne uzbuna, Miralesovi ljudi će pojuriti za njima kao đavoli. Pravac im je bio poznat. Morao je da gleda da što pre stigne do reke Río Grande i da pređu na drugu obalu.

Moraće da nabavi konje ili neko prevozno sredstvo. Pešice to nije bilo moguće izvesti. To je Šejnu bilo jasno.

VIII

Rozalinda de Friz, lepa crnokosa Meksikanka, nalazila se već nedelju dana u Miralesovoj velikoj kući. Obožavana od bogatog Meksikanca, uživala je sve privilegije. Posluži je naređeno da joj ispunjavaju sve želje.

Američki i Meksički revolveraši, obraćali su joj se sa najvećim poštovanjem. Čak i Pedro Romanos, vođa grupe.

Pedro Romanos je bio zgodan Meksikanac, imao je oko trideset godina i bio je jedan od najboljih revolveraša koga je Miguel Mirales mogao da unajmi. Bio je naprasit i silovit čovek.

Rozalinda de Friz je bila žena koja odgovara željama takvih muskaraca.

On je bio jedini koji se usudio da se zaljubi u nju i koji je koristio svaku priliku da je pridobije za sebe.

Njegova je sreća što se Rozalindi to sviđalo.

Jedna reč bila bi dovoljna, i Pedro Romanos bi se našao u jednom od Miralesovih rudnika. Naravno kao rob! Pod uslovom da ga Mirales pre toga ne ubije.

Rozalinda je sedela u bogato nameštenoj sobi, u fotelji i čitala knjigu, kad je Pedro Romanos ušao bez kucanja.

— Pedro! — uzviknu ona zaljubljeno i ljutito, pustivši knjigu iz ruke.

— Miguel će svakog trenutka doći.

— Da!

Pokazala je rukom na sto.

— Sluga je već izneo vino na sto.

— To znači da treba da odeš, do đavola!

Pedro Romanos je stao pred nju.

— Ako ne budemo svi brzi, Miguel nikad više neće doći k tebi. To mi je oduvek bila želja, ali ne na taj način.

Videla je po njegovom licu, da se nešto strašno desilo. Setila se uznemirenosti, koja je već izvesno vreme vladala u velikoj kući, a kojoj ona nije pridavala značaj.

— Šta se desilo? — upita ona uplašeno.

— Šejn je bio ovde i oteo starog gazdu!

Rozalinda je ustala.

- Nemoguće! — viknu ona zaprepašteno.
- Moramo računati s tim da će Šejn prevesti našeg pokrovitelja preko granice u Teksas! — reče Pedro Romanos.
- Osedialj smo konje! Moraš da pođeš s nama. Ti si jedina koja poznaje tu beštiju.
- Kako se tako nešto moglo desiti? — upita ona uzbuđeno. Pedro Romanos sleže ramenima.
- Đavo bi ga znao!
- Sin našeg gazde ga je sreo u hodniku, a da nije ni slutio koga ima pred sobom.
- Momak je mislio da ima posla sa nekim od naših ljudi.
- Gazda je večerao sa Alfonsom, kada je Šejn ušao sa momkom.
- Najpre je oborio momka, a zatim i Alfonsa.
- To je sve što znamo.
- Pedro, kako je Šejn ušao u kuću?
- Koliko je bilo ljudi, i da li je to stvarno bio Šejn?
- Alfonso tvrdi da se predstavio kao Šejn. Našem gazdi je rekao „Ja sam Šejn”.
- I gde je sad taj nitkov?
- Kad bismo samo znali! — opsova Romanos.
- Pitao sam stražu. Niko ništa nije video niti čuo.
- Šejn se možda još nalazi sa Miguelom u kući! — viknu Rozalinda uzbuđeno.
- Sve smo pretražili. Od podruma do tavana! Pedro Romanos beznadežno klimnu glavom.
- Onda mogu biti srećna što tog nitkova nisam sada srela.
- Čak i kad bismo ga pronašli, ne bismo mogli samo tako do njega.
- On može držati našeg gazdu kao taoca.
- Šejn misli da si ti u Matamarosu.
- To je previše opasno za mene! — reče ona srdito.
- Uхватili su Lona Marlova i Hukera. Oni sede u zatvoru u Del Riu.
- Misliš da su te izdali?
- To bi bilo moguće, zar ne?
- Ne mogu to da zamislim!
- Lon Marlov tako nešto nikad ne bi učinio, Rozalinda. A ni Huker nije tip izdajnika.
- Kako da objasnim Šejnu da sam ovde u Meksiku sasvim slučajno?
- Pedro Romanos se smeškao.
- To nije problem. Prvo moramo da ga nađemo. Dotle ćemo već nešto smisliti.
- Presvuci se!
- Jahaćemo! To će biti malo poduži lov.
- Neko pokuca na vrata.
- Da! — viknu Pedro.
- Jedan od američkih revolveraša proviri kroz vrata.

— Konji us osedlani, Pedro! Čekamo samo vas!

— Požuri! — viknu Pedro Romanos lepoj Meksikanki u lice.

— Čekamo!

— Ali, Pedro! Mrak je! — reče ona zabrinuto.

Pedro Romano je krenuo prema vratima.

— Sejn hoće do Rio Grandea! U Del Rio!

— Drži se toga!

Napustio je sobu. Rozalinda pride ormaru. Ruke su joj drhtale kad je skinula haljinu i obukla svoj jahači kostim.

Taj Sejn koji je tako strastveno znao da voli, bio je opasan čovek! Nije se prevarila. Ali nju niko nije poslušao. Čak i Miguel Mirales smatrao je njeno upozorenje neozbiljnim.

— Taj Sejn je vuk samotnjak, Rozalinda! — znao je da kaže.

— Čovek kao pojedinac, nikad nam ne može predstavljati opasnost.

Uvek je sve bolje znao.

Kada je stigla vest da je njihovu bandu sabotera uhvatila rendžerska konjica, ona je Miralesa upozorila. Isticala je to da su rendžeri samo uz Šejnovu pomoć mogli srediti njihovu bandu.

Miguel Mirales se sada sam uverio koliko je Sejn opasan. Nadala se da nije prekasno.

Rozalinda je obula čizme i taman je krenula iz sobe, kad se setila još nečeg. Iz fioke stola izvadila je dragoceni revolver ukrašen briljantima i pozlaćen, i noć u istom stilu.

Oružje je stavila u malu ručnu torbu, a zatim je brzo napustila sobu.

Napolju je čekao sluga.

— Da li imate neku želju, senjorita?

Žurno je prošla pored čoveka, a da ga nije ni pogledala.

Požurila je niz stepenice.

Pedro Romanos je stajao u predvorju sa oružjem u ruci i pogledao prema njoj.

— Gde si tako dugo? — upita nestrpljivo.

Izašla je s njim iz kuće pred kojom je bilo upaljeno svetlo. Tamo je dvadeset Meksikanaca i Amerikanaca spremno čekalo. Bili su naoružani do zuba, a nisu se bojali ni samog đavola niti smrti. Za malo novca, bili su spremni na sve, čak i đavola da donesu iz pakla.

Jedan od njih joj je pridržao konja, ali se nije usudio da joj pomogne.

Ona je spretno uzjahala i uzela uzde u ruke.

— Napred, mućaćosi! — viknu Pedro Romanos i četa krene kusom.

Stražari su otvorili kapiju.

Svetiljke su osvetlile ulaz kao da je dan.

Vladalo je mišljenje da niko ne bi mogao napasti ovo utvrđenje, kad stražari to ne bi dozvolili. Međutim, jedan jedini čovek je to saviadao uspešno.

Ali u suštini, prema sudbini Miguela Miralesa, ti su ljudi bili ravnodušni. On je bio šef i dobro ih je plaćao, a njima je to bio posao, koji su svi hteli da zadrže.

Miralesov sin nije mogao da mu bude zamena. Bio je previše mlađ, voleo je zabavu, a bio bi sasvim zadovoljan sa bogatstvom koje bi mu otac ostavio. Voleo je žene, a zanimao se i za slikarstvo. Sve do Čicuahoa nije bilo slikara koga on nije poznavao i koga nije pomagao. Tu i tamo je priređivao u nekom brdskom selu slavlja, na koja su dolazili svi slikari iz severnog Meksika. A s njima bi dolazile i devojke lakog morala.

Na svako slavlje mladi Mirales je vodio šestoricu revolveraša. Danima su ti ljudi maštali o lepo provedenoj zabavi i devojka, čije su simpatije mogli da pridobiju samo jednim jednim smeškom.

Napustivši imanje, jahali su na istok — prema reci Rio Grande!

Nemilosrdno su gonili konje.

Trebalo je Šejna ne samo da stignu već i da prestignu, da bi ga sprečili da pređe granicu.

Odlučili su da pređu Šejna.

U brdima su živeli umetnici. Gazdin sin se brinuo da ne gladuju. Ali, to je bilo sve. Međutim, gazda ih je sve bogato nagradio, s tim da i život za njega reskiraju. U tome je bila razlika.

Jahali su kroz noć sa napunjenim oružjem u rukama.

Hteli su da srede beštiju, koja je htela da im otme hleb iz ruke.

Jedan jedini čovek!

S njim će već izaći na kraj. Osim toga, Rozalinda je žena za koju Šejn misli da mu je ljubavnica.

IX

Jutro je polako svitalo. Šejn je sa Miralesom prešao oko pet milja. Zvižduk sirena nekog voza na istoku, ogласio se kroz brda. Dva puta duže i dva puta kraće.

— Zvuči prilično usamljeno, zar ne? — primeti Šejn.

— Ne tako usamljeno kao zavijanje kojota! — uzvрати Miguel Mirales.

— Vi volite kojote?

— Da! Od svih životinja, najslličniji su ljudima. Uvek jure za nečim. To ih stalno drži u pokretu. Uz dolinu, niz dolinu i tako dalje.

— Neumorni su kao ljudi.

— Pa dobro! Ako se tako posmatra! Šejn ga je gurnuo.

— Hajdemo dalje! Kao kojoti.

Miguel Mirales zastade i pogleda ga.

Šejn se smeškao.

Miguel Mirales se blago osmehnulo,

— Nemate konja! Zar pešice idemo?

— Gore je selo. Ali ni tamo ne možete da se pojavite. Železnica je opet opasna. Tražite usamljenu seljačku kuću, Šejn! Ispisacu vam ček na sto hiljada dolara. Postaćete bogat čovek. Poia Teksasa ćete moći da kupite.

— U redu! — odgovori Šejn.

— Ako ovde ne nađemo konje, vratićemo se, i ja ću uzeti vaš ček.

Miralesove oči zasjaše trijumfom.

— Čemu ti uslovi?

— Prekните sa potragom za konjima, qdmah!

Šejn se smeškao.

— Uvek iscrpim svoje mogućnosti do kraja!

Miguel Mirales je krenuo. Šejn je išao za njim. Razdanilo se.

Nisu putovali ni dva sata, kad im se pred očima pojavi usamljeno seosko dvorište.

Odjednom se pojavilo ispred njih. U jednom koralu je bilo oko dvanaest konja.

— Pa, ko kaže da nemamo sreće! — reče Šejn kreštavim glasom.

Miguel Mirales ga pogleda.

— Vi se duboko varate!

— Ovo je imanje moga brata! — tvrdio je.

— Lepo imanje! — reče Šejn i pogleda u dolinu.

I Miguel Mirales pogleda u dolinu.

Šejn počiže „kolt” i obori ga. Meksikanac nestade u visokoj travi.

Šejn vrati „kolt” u futrolu i krenu napred.

U ovom kraju su se odgajali borbeni bikovi i konji, čiji jahači treba da se bore sa bikovima.

Čovek dole, ma ko to bio odlučio se za uzgoj i jedne i druge vrste. Odgajao je i bikove i konje.

Još je bilo rano jutro. Uprkos tome, svi su već počeli da rade.

Nekolicina ljudi bila je zauzeta oko konja, a drugi su bili u koralu sa mladim bikom i dresirali ga da juriša na crvenu maramu.

Sa bikovima su uznapredovali. Crni bik razduvao je prašinu sa zemlje i napadao crvenu maramu koju mu je mučitelj držao pod nosom.

Konj, koji je u oboru bio osedlan, zbacio je svog jahača već posle nekoliko minuta.

Bik je jurnuo prema crvenoj marami, a vitak i žilav toreador se elegantno okrenuo na petama.

Bik je shvatio da su ga prešli. Međutim, izgubivši volju, bik je polako krenuo u drugom pravcu, a toreador je bezuspešno pokušavao da ga razjari.

Odjednom zaboraviše na bika i približiše se ogradi prema Šejnu. Čak je i toreador spustio maramu.

Međutim, bik se okrenuo. Pognuo je glavu i pojurio. Prvo polako, a zatim sve brže.

Šejnu se učinilo da je čovek koji je držao crvenu maramu mladić. Međutim, to je bio čovek sede kose, mršavog, asketskog lica punog bora.

— Šta se desilo? — upita Meksikanac ljutito.

— Bik je krenuo na vas! — uzvрати Šejn.

I ljudi koji su pomagali primetiše bika i viknuše.

Pokušali su da mu skrenu pažnju, ali bilo je kasno.

U jednom skoku, stariji čovek skoči na ogradu. Bik je iz sve snage tresnuo u ogradu.

Čovek je izgubio ravnotežu i pao.

Šejn ispruži ruke i prihvati ga.

— Ko je to još video? — viknu besno i pogleda bika, koji je težio na tlu, sa sve četiri noge dignute uvis.

Pri spasenostnom skoku, čovek je ispustio crvenu maramu, koja je poput mrtvačkog pokrova prekrila glavu bika.

Ljudi su zbunjeno stali oko bika.

— Da li je slomio nogu? — upita jedan.

— Prokletstvo, svinjarija! — psovao je toreador, gledajući vatrenim pogledom Šejna, smatrajući da je on kriv za nezgodu.

Bik se odjednom pokrenuo.

Jedan od ljudi mu je skinuo maramu sa glave.

On se valjao po zemlji i odjednom stao na noge.

Ljudi su brzo dotrčali do ograde radi sigurnosti.

— Hvala bogu! — dahtao je čovek s olakšanjem.

— Ko ste vi? Šta želite?

— Imao sam peh u brdima! — objasni Šejn.

— Konj mi je pao. Morao sam da ga ubijem.

— Da li mogu od vas da kupim dva konja?

— Konje! Dva od onih tamo?

Momei na ogradi su se cerili.

Šejn je shvatio na šta je Meksikanac mislio. Na koridi nisu nastupali samo toreadori, već i jahači na najplemenitijim i najskupljim konjima. On je imao dovoljno novca. Konje bi obračunao na trošak Sedmoj brigadi.

— Koliko košta jedan konj? Mislim da mogu da ga platim! — ponovi Šejn.

— I kad biste mi za svakog konja nudili vreću novca, od tog posla ne bi bilo ništa. To nisu kljusad kojima se ide kroz preriju ili galopom kroz planine. Da biste imali čast da kupite ovde konja, morali biste da budete Impresario, organizator borbe sa bikovima.

Klimnuo je glavom. — Žalim!

— Ali, običnog konja za jahanje možete kupiti u Zaragosi.

— Problem je u tome, kako da stignem do Zaragose — objasni Šejn.

— Da li možete da mi prodate konjsku zapregu?

— Bob! — viknu čovek klimnuvši pri tom Šejnu glavom.

Mladić je skočio preko ograde.

— Dodite!

Šejn pođe sa njim.

U rimesi su stajala stara farmerska kola, skrivena iza lakovanih kočija.

Šejn zadrma kola, da vidi da li su osovine u redu.

Začula se jezovita škripa.

Mladi Meksikanac se smeškao.

— Do Zaragose će nekako već da izdrži.

Šejn klimnu glavom. Nije imao izbora.

Preko puta rimese nalazila se štala. Konji za vuču, bili su smešteni u njoj. Svi su bili plemenite krvi osim jedne stare rage. Mladić pokaza na nju.

— Samo ovog ovde imate?

Bob ne reče ništa.

Šejn se počea po bradi.

— Hoćete ga uzeti, senjor, ili ne? — upita mladi Meksikanac cereći se.

— Pošto nemam drugog izbora, moram da se zadovoljim i sa ovim, — mrmljao je Šejn i odvede konja iz štale.

— Koliko će me ovo zadovoljstvo koštati?

— Da li imate dolare kod sebe?

Šejn klimnu glavom.

— Dajte mi dvadeset dolara!

Stvarno je bilo jeftino. Međutim, ni raga ni kola nisu više ni vredili.

Bob mu je pomogao da upregne konja.

— Ko je vlasnik ove farme? — upita Šejn.

— Malopre ste imali čast da govorite sa senjor Gonzales Miralesom!

— Imao sam čast da s njim razgovaram i od njega nešto kupim!

— Znaite, senjor, braća Mirales su među najbogatijima u ovoj oblasti. Sve do reke Rio Grande i doline Sijera Madre zemlja je njihova, ser.

— I još se tako maltretira — reče Šejn.

— Bik ga za dlaku nije pregazio.

— Da li i vi pripadate porodici?

— Ja se zovem Bob Valero, senjor.

— Čast mi je, što me senjor Mirales obučava za borbu sa bikovima.

Šejn sede na kočiju i dohvati uzde i bič u ruke.

— Želim vam puno uspeha u borbi sa bikovima, Bob! — reče učtivo i krene.

Bob stade po strani.

— Hvala i vama, senjor!

Šejn je krenuo sa ragom iz doline.

Niko od Meksikanaca ga nije pratio pogledom.

Zaustavio se pored Miguela Miralesa, koji je još uvek nepomično ležao u travi. Podigao ga je i stavio u kola.

Miralesu će oči ispasti kad bude ugledao konjsku zapregu. Šejn je krenuo kolskim putem prema granici.

Drnusanje je osvestilo Miguela Miralesa. On se nalakti i začudi se.

Nije prošlo dugo dok se setio šta se moglo desiti.

— Moj brat vam je dao zapregu? — upita kreštavim glasom.

— Bob Valero mi je prodao konja i kola, ali sam i sa vašim bratom razgovarao. Deluje vrlo mladalački. Koliko ima godina?

Miguel Mirales mu ne odgovori.

Šejn se smeškao.

Najverovatnije je brat stariji.

*

Pedro Romanos je zamišljeno sedeo u sedlu i gledao prema reci Rio Grande.

— Malo nas je, Pedro! — reče Amerikanac revolveraš, koji je stajao sa njegove leve strane.

— Šejn može bilo gde da pređe reku.

— U ovo doba godine nije problem preći reku.

— Ne smemo da dozvolimo da stigne u Del Rio.

— Neće biti lako.

— Preći ćemo na drugu stranu — odgovori Pedro Romanos.

— Ograničimo se bolje na oblast Del Ria!

— Šta ako Šejn doputuje železnicom? — upita Rozalinda.

— Đavo nek me nosi ako se usudi! — nastavi Pedro Romanos.

Iza njih su se čuli pucnjevi.

Rozalinda i nekolicina ljudi se znatiželjno okrenuše.

Jahači su se pbriližavali reci.

Jahali su u zizu, jedan iza drugog.

— To je Gonzales Mirales sa svojim ljudima! — viknu Rozalinda radosno.

— Pedro, zar ti nisam rekla?

— ~~On~~ ~~ma~~ brat sazna za to, poslaće svoje ljude.

— Tako nešto, Gonzales Mirales ne bi olako prihvatio.

— Da li je on s njima? — upita Pedro Romanos.

— Ne mogu da ga vidim! — reče Rozalinda.

— Dvadeset jahača!

— Moći ćemo da kontrolišemo širu oblast.

Rozalinda i Pedro Romanos su jahali u susret Gonzalesovim ljudima koje je predvodio Bernardo Povede.

Bernardo Povede bio je čovek od šezdeset godina.

Bio je poznat borac sa bikovima i važio je za velikog stručnjaka u dresiranju bikova za borbu.

Radio je za Gonzalesa Miralesa i bio mu je najbliži saradnik.

— Gde je senjor Gonzales Mirales? — upita Rozalinda kad stadoše.

— Senjorita! Stari čovek vas učtivo pozdravlja.

— Senjor Mirales je krenuo u Zaragosu sa dvadeset ljudi.

— Naredio nam je da osmatramo Río Grande od ušća Río Jemenez, pa do Del Ría.

— Jedna četa bi trebalo da krene na teksašku teritoriju da osmatra puteve.

— Dva sata pre nego što je Aleksandro saopštio vest da je Miguel Mirales kidnapovan, bio je kod naš neki visoki gringo koji je hteo da kupi dva konja, jer su njegovi nastradali u platinama.

— Šejn? — upita Pedro Romanos promuklim glasom.

— To samo naslućujemo! — odgovori Bernardo.

— Bob mu je prodao konja za vuču i zaprežna kola.

— Videli smo da je krenuo u ovom pravcu.

Bob je stajao pored starog.

— Opiši nam tog čoveka! — zahtevala je Rozalinda od mladića.

— Video sam već dosta visokih gringosa! — reče on.

— Ali bi ih ovaj po visini sve prešišao.

Aleksandro je bio čovek, koga je Pedro Romanos poslao Miralesovom bratu.

Poznavao je Šejna.

— Nema sumnje, da je to on! — reče Aleksandro.

— To je morao biti Šejn, bar po izgledu i govoru španskog jezika.

— Ali, gde je mogao ostaviti gazdu kada je sam došao na hacijendu? — hteo je da zna Pedro Romanos.

— Šejn je sigurno znao kuda ide! — reče glasno Rozalinda.

— Sigurno je Miguela Miralesa ostavio negde vezanog.

— Bernardo je opisao kočiju i konja da bi svi znali na koga treba da obrate pažnju.

— Šejn je hteo da ide u Zaragosu? — upita Rozalinda sa sumnjom.

— Tako je rekao — odgovori Bob.

— Senjor Gonzales je odmah krenuo sa dvanaestoro ljudi.

— To može biti neki Šejnov trik! — reče Pedro Romanos zamišljeno.

— Ako je od hacijende krenuo pravcem u Zaragosu, sigurno je hteo i da stigne tamo.

— Postupićemo po naređenju senjor Gonzalesa Miralesa! — reče bivši toreador.

— Postavićemo zasedu uz reku i duž ulice.

— Ima nas preko trideset.

— Pedro, ti uzmi petoricu, kreni za Teksas i motri na put.

— Možda je to suviše, a možda i nije.

— Da li imate nešto protiv ako i senjorita krene s nama?
 — upita Pedro Romanos starca.
 Starac se okrete svojim ljudima nemajući ništa protiv.
 — Krećemo, mućaćosi!
 — Tari i Valero!
 — Vi jašete za Rio Jemenez!
 Davao je naredbe polujakim glasom.
 Pedro Romanos je odvojio petoricu revolveraša od svoje grupe, a ostale je dodelio Bernardu.
 Rozalinda se bez reči priključila Amerikancima. Vratili su se do obale i prešli preko reke.
 Voda je na najdubljim mestima dosezala konjima do trupa.
 Tako su stigli suvi na drugu stranu obale i krenuli prema putu.

Pedro Romanos se grubo osmehnuo.
 — Taj nitkov je već napravio svoju prvu grešku! — reče pobedonosno.

— Usudio se da ode na Gonzalesovu hacijendu.
 — Gde bi drugde i mogao da potraži konje? — reče Rozalinda.

Pedro Romanos se kiselo nasmejao.

— Mogu da se kladim da mu je starac pokazao ovaj put.

— To je jedino pametno što je učinio.

— Šejn više nema šanse.

— Nemoj se unapred radovati! — reče Rozalinda.

Pedro Romanos je pogleda.

— Da, opasan je!

— Ali nije nepogrešiv.

— Neće nam umaći.

— Ni za šta na svetu.

Rozalinda nije bila baš sigurna u to.

Šejn je bio sam!

Imao je taoca — Miguela Miralesa!

A u prvom redu se radilo o njemu, o starom gazdi.

Kada bi njegov život došao u pitanje, oni bi izgubili igru.

Međutim, o tome nisu glasno govorili. O tome su samo zabrinute mislili.

X

Šejn opsova.

Zaragosa mu nije bio cilj. Išao je pored pruge, razume se, na bezbednom odstojanju. Hteo je da pređe reku negde severno od Del Ria.

Prema svojoj proceni, trebao je da stigne na sever reke Rio Grande kada već padne noć.

Trebalo je i morao je!

Bolje bi možda bilo da je s tom starom zapregom krenuo u Zaragosu.

Zadnji točak samo što nije otpao.

Bio je ljut na samog sebe što u rimesi nije pogledao da li imaju neki rezervni točak ili da je makar pitao onog mladića.

Miguel Mirales je bio miran.

Nije rekao ni reč. Ali se u njegovim očima videla pakost.

Šejn ljutito lupi nogom u kočiju.

— Imate još konja, Šejne! — reče Miguel Mirales mirno.

Šejn ga besno pogleda.

Stara raga se već namučila s tom kočijom.

Ali Miguel Mirales je mislio na drugo.

Šejnu bi bilo bolje da sam krene i nestane.

— Dajte mi vašu adresu u Del Riu, Šejne! — reče on.

— Poslaću vam preko kurira ček.

Bez reči Šejn pođe napred i odveže ragu.

— Sto hiljada dolara je velik novac.

— Onda ste se za čitav život obezbedili.

— A ja vam dajem svoju reč...

— Uzjašite! — prekide ga Šejn.

Miguel Mirales napravi kiselo lice.

— Dvoje na ovom konju?

— Šejne, onda uopšte više nemate šanse.

— Ja to drugačije vidim — odgovori Šejn opušteno.

Bes ga je popuštao.

Bio je ljut na sebe.

Smeškao se pokazavši na konjsku leđa.

— Treba li da vam pomognem?

— Znači odbijate moju ponudu?

— Pogodili ste!

— Prihvatam to, Šejne! — reče Meksikanac ljutito.

— Ali vas upozoravam.

— Moji ljudi će se prema vama ophoditi bez milosti.

— A ja im to neću braniti.

— Za to nećete imati ni priliku! — reče Šejn.

Miguel Mirales ga hladno pogleda.

Otišao je do rage i uzjahao.

Šejn pridrža životinju.

— Napred! — reče on i koraknu napred.

Morao je da povuče ragu da bi se pokrenula. Još nije bila navikla na jahača.

Šejn je bio oprezan.

Posmatrao je okolinu, odmeravajući teren sa svih strana. Stalno je pazio da ima neki zaklon da ga ne bi neko otkrio iz daljine.

Već su dva sata putovali bez kola, kad Šejn primeti da ga prate četiri jahača. Nije ništa o tome rekao Miguelu Miralesu. Čak ni onda kad je video da ih je osmoro i da su mu prišli tako blizu, da ih je morao videti.

Zastao je i skinuo Miguela Miralesa sa konja.

— Morate da idete ispred mene! — reče on i uze revolver u ruke.

Sad je Meksikanac shvatio šta je posredi.

Ispružio je vrat i okrenuo se.

Osam jahača zastadoše.

Video ih je. Nije rekao ni reč. Samo je klimnuo glavom i krenuo.

Šejn je išao za njim vodeći ragu.

Jahači su zaostali i nisu se više videli.

Šejn je znao da su ga otkrili i da nije mogao da im umakne.

Sad već ne igra ulogu gde će preći Rio Grande. Zbog toga je promenio pravac.

Posle jedne milje naišli su na železničku prugu koja je išla iz pravca Zaragose za Del Rio. Prešli su preko pruge i krenuli dalje. To je bio direktan put ka reci Rio Grande.

Od ovih nitkova će moći da pobegne tek kad se smrači.

Ali, i noć je krila opasnosti.

Kao i ostali, tako ni on ništa neće videti.

Na to su, izgleda, računali.

Nije više video kućkine sinove, ali je bio siguran da su mu za petama i da se nalaze u neposrednoj blizini.

Sunce je zalazilo na horizontu, kad se iznenada čuo konjski topot.

Šejn zgrabi Miralesa i zastade.

Jedan jedini jahač se pojavi za njima.

Okrenuše se odmah prema njemu.

Šejn je držao revolver uperen Miguelu Miralesu u vrat.

Jahač je digao ruke uvis, podbadajući konja nogama.

— Nisam naoružan, Šejne!

— Hoću da ti prenesem poruku! — viknu on.

— Hvataj maglu odavde! — viknu Šejn.

— Nije potrebno da mi donosiš poruke!

Jahač nije odustajao.

— Bar ga saslušajte! — reče Miguel Mirales.

— Previše si nam se približio! — viknu Šejn.

— Srediću ga!

— Kaži to svojim drugovima!

— Ako me neko napadne, prosviraću mu metak kroz lobanju.

Jahač zastade sa rukama podignutim u vis.

— Rozalinda de Friz se ne nalazi u Matamarosu, Šejne, već kod nas! — reče jahač Meksikanac.

Bio je to visok i snažan momak. Delovao je zastrašujuće kad se osmehnulo.

— Čekajte ovde, Šejne!

— Nudim vam tu kučku za razmenu.

— Potrajaće nekoliko sati dok je dovedemo.

— Ako pak krenete dalje, naći ćete sinjoritu na reci, tačno u ovom pravcu, sa prerezanim grkljanom.

Šejnu kleknuše kolena.

Već su ga skoro sredili, a Rio Grande se nije čak ni nazirao.

— Izneli smo je iz voza, kojim ste je otpremili — reče Meksikanac, brzo okrete konja i odjaha galopom.

Šejn bi ga najradije oborio metkom sa konja.

— Sad mi više ne treba vaša adresa! — reče Miguel Mirales.

— Zaveži već jednom! — viknu ljutito Šejn.

— Ženskih ima ko peska u moru.

— Ako vaši ljudi ubiju devojkicu, tim ubistvom će teretiti vas, a ne vaše ljude.

— A sad dalje!

— Krenite!

— Trčite!

Miguel Mirales je trčao zadihano.

Sa revolverom uperenim u njega, Šejn je trčao za njim.

Posle jedne milje Meksikanac se srušio, a ta prokleta reka se još uvek nije videla.

Šejn zadihao, stade pored njega.

— Hajde, idemo dalje! — gurnu ga srdito.

Dokle god poseduje ovog nitkova, Rozalindu neće ubiti.

Prvo mu moraju dovesti Rozalindu, da bi se uverio da je kod njih.

Ali, šta ako kućkinci sinovi ne misle logično, i ako mu mrtvu devojkicu stave na put?

Naježio se pri samoj toj pomisli.

Zbog toga bi Miguelu Miralesu slomio vrat.

Ali, šta bi Rozalinda imala od toga?

Nitkovi! Da lokomotiva nije eksplodirala, Rozalinda bi sišla u Del Riu i tu bi se rastali. Ona bi krenula dalje za Matamoras, a on najverovatnije za El Paso.

Šejn podiže Miguela Miralesa na noge i krenuše dalje.

Reka je bila pred njima.

Šejn pogleda oko sebe.

Nije vidio nikoga.

Brzo je gurnuo Meksikanca pred sebe u vodu.

Miguel Mirales znatiželjno pogleda uokolo.

Sve do pojasa bili su u vodi.

— Nije se ništa čulo. Čak ni pucanj. Samo šum vode.

Polako je padao mrak.

Šejn je terao Meksikanca pred sobom.

Revolver je čitavo vreme držao uperen u njega.

— Nemojte da učinite grešku! — reče Miguel Mirales, kad stigloše na drugu stranu obale.

— Dalje! — terao ga je Šejn.

Išli su napred, kad Šejn otkrije put. Sa juga se dizala prašina tačno u njihovom pravcu.

Meksikanac je ugledao sivi oblak, udaljen oko dve milje.

Hteo je da stane, ali ga Šejn potera dalje.

— Nema smisla, Šejne! — zadihano reče Miguel Mirales.

— Devojka će umreti, a i vi ćete isto izgubiti život.

— Nemojte da mi pretite! — reče Šejn besno.

Železnička pruga je bila udaljena milju od puta. Šejn nije znao gde se tačno nalazi, te je zbog toga uporno tražio pogledom neku stanicu ili neku železničku kućicu. To bi mogao biti spas.

Kad su prešli preko puta, Šejn zastade.

Oblak prašine nije bio od jahača, već od poštanske kočije.

Šejn se nervozno osvrtao.

— Gde su ti pasji sinovi?

— Mora da su ga izgubili iz vida.

Poštanska kola su se približila.

Šejn je pucao u vazduh i mahao.

Kočijaš naglo zaustavi konje.

Šejn dotrča sa Meksikancem.

— Stanite! — viknuo je kočijašu. — Povežite nas. — Ovde sve vrvi od meksičkih bandita.

Kočijaš ga uplašeno pogleda. Putnici proviriše iz kabine.

Šejn otvori vrata i gurnu Miguela Miralesa u kočiju.

— Kreni! Možemo dalje! Duž reke su sve sami banditi!

Bič je fjuknuo.

Konji su krenuli.

Šejn je tek jednom nogom zakoračio u kočiju. Ušao je, i zalupio vrata za sobom.

Poštanska kola su uz tandrkanje jurila prema severu.

U kabini su se nalazila dva čoveka i dve starije žene.

Šejn je još uvek držao pištolj uperen u Meksikanca.

— Meksički banditi! — viknu on da ga svi čuju, bez obzira na škripanje kola.

— Ovo je glavni bandit!

Žene su zapropašćeno ustuknule.

Šejn gurnu Miguela Miralesa na sedište, ne skidajući revolver sa njega, i pogleda kroz prozor.

Nije se video nijedan jahač.

Šejn se probi do drugog prozora.

Tamo mu se pruži isti pogled. U daljini nije bilo ni žive duše. Čak se ni usamljene hijene i antilope nisu mogle videti u ovoj peskovitoj ravnici.

— Gde smo sada? — obrati se putnicima.

Jedan izvadi sat.

— Za pola sata treba da smo u Del Riu, ali ćemo taj put prevaliti sigurno za dvadeset minuta.

— Da li se vidi neki od bandita?

Šejn klimnu glavom.

— Gde ste videli te momke?

— Da li je ovo sigurno njihov šef? — hteo je da zna stariji gospodin.

— Van opasnosti smo! — reče Šejn glasno uplašenim ženama.

— Nitkovi su se sigurno povukli na meksičku teritoriju.

Seo je prekoputa Miguela Miralesa, koji ga je gledao strogim pogledom.

Mirales više nije imao nikakve nade.

Odakle bi i imao?

Dvadeset minuta od Del Ria. Začas će stići.

Šejn ponovo pogleda kroz prozor, ali se ništa nije videlo.

— Zaustavite na rendžerskoj stanici! — viknu on.

Kočijaš podizanjem ruke, dade znak da ga je razumeo i uspori konje.

Zatim stade ispred stanice, i Šejn izađe sa Meksikancem.

— Hvala! — viknu kočijašu, koji pođe dalje.

Kapetan Saker ga vide kako dolazi i dočeka ga na vratima. Iznenađen, pogleda i jednog i drugog.

— Mirales?

— Da — odgovori Šejn.

— Senjor Miguel Mirales, šef UTAM-a, tj. Udruženja transportnih preduzeća Amerikë i Meksika, najverovatnije glavni bos.

— Protestujem! — reče Miguel Mirales perfektnim engleskim. — Niko nema dokaza protiv mene.

Kapetan rendžera je smaknuo šejra sa čela.

— Izgleda da ne znate da smo uhvatili nekoliko vaših ljudi.

— Momci su sami od sebe propevali.

— Ja vas zbog toga hapsim!

— Ovač čovek me je, preko u Meksiku napao u sopstvenoj kući i kidnapovao! — reče Miguel Mirales ljutito.

— Protestujem!

— Odlučno protestujem!

Kapetan pogleda Šejna.

— Šejne?

— Ovo uzimam na sebe! — reče Šejn.

— Ali ako devojci bude falila samo dlaka sa glave, kunem se, da ću vas odvesti na vešala.

Kapetan pogleda jednog, zatim drugog.

— Meksikanka! — objasni Šejn.

— Rozalinda de Friz, koju sam poslao za Matamaros. Nju su ovi nitkovi kidnapovali iz voza.

— I kad sam...

— Zgodna Meksikanka?

— Ona isto pripada njima, Šejne! — reče kapetan.

— Ko vam je to rekao? — upita Šejn cerekajući se.

— Pre nego što sam krenuo prema reci Rio Grande...

— Onda bolje da porazgovarate sa Hukerom! — reče kapetan. — Ta drolja je pokušala da vas pređe.

— Odveli ste je na voz. Kad je voz krenuo, ona je iskočila sa druge strane. Tako su mi ispričali.

Šejnu se činilo da ne čuje dobro.

Kapetan je pucnuo prstima.

Rendžeri su ušli u sobu.

Saker uhvati Miguela Miralesa za rame i gurnu ga u susret njegovim ljudima.

— Novajlija! — viknu navodeći ime Meksikanca.

Šejn je skoro pao u nesvest.

Ali, srećom, u blizini je bila kvaka na vratima na koju se oslonio.

— Mirales! — viknu kreštavim glasom.

— Da li Rozalinda de Friz pripada vama?

Meksikanca su baš odvodili. On okrete glavu i uputi Šejnu pogled pun mržnje.

— Crknite! — viknu na španskom i pođe sa ljudima dalje.

Kapetan položi Šejnu ruku na rame.

— Nemojte se zbog toga uzrujavati, Šejne.

— Dodite!

— Jedna čašica viskija će vas ponovo podići na noge.

Šejn se nevoljno osmehnuo i krenuo s njim.

Dok su pili viski, ispričao je kapetanu svoje doživljaje iz Meksika. Nije mu išlo iz glave da je Rozalinda de Friz, koja se tako zaljubila u njega, pripadala banditima.

Kapetan ga je znatiželjno slušao.

Kad Šejn ispriča kako su banditi na kraju pokušali pomoću Rozalinde de Friz da ga ucene, on se osmehnuo pun saosećanja.

— Da li ste našli Rozalindu mrtvu na reci? — upita kapetan posle Šejnovog izveštaja.

Šejn ga pogleda. Nije mogao još uvek da veruje.

— Vidite! — reče kapetan.

Šejn klimnu glavom.

— Bio sam prebrz za njih.

Kapetan naredi da se Huker dovede.

Momak je bio potpuno utučen, jer je iz ćelije promatrao kako je Miguel Mirales priveden.

On potvrdi isto, što je kapetan već rekao o Rozalindi de Friz.

Zatim je kapetan krenuo sa Šejnom do Lona Marlova, koji je teško ranjen ležao iza gvozdених rešetaka.

Lon Marlov se osmehnu kad ugleda Šejna.

— Mister Šejn je malopre izručio senjor Miguela Miralesa! — objasni kapetan teško ranjenom čoveku.

Lon Marlov usmeri pogled prvo na jednog, a zatim na drugog.

— S time je sve gotovo, Lone! — reče rendžer.

— Da smo Godfreja Filipa stavili iza rešetaka to već znate.

— On je sve priznao.

— Savetujem vam da poslušate poznatu poslovicu, „Brod koji tone, treba što pre napustiti“. Inače ćete i vi potonuti s njim.

— Sad objasnite mister Šejnu, na čijoj je strani Rozalinda de Friz.

Lon Marlov je dugo oklevao.

— Rozalinda je ljubavnica Miguela Miralesa? — reče on konačno, veseleći se pošto je osetio da Šejn ne želi da mu veruje.

Sad je Šejn morao da popije još jednu čašu viskija.

— Godfrej Filip je jedini američki transportni preduzetnik koji se priključio udruženju — objasni kapetan kad su se ponovo našli u njegovoj sobi.

— Momka smo pritvorili, a on je propevao kao slavuj.

— Naslućujem da je s druge strane, Miguel Mirales bio jedini transportni preduzimač koji je pripadao udruženju.

— I ubeđen sam da će napadi i sabotaze sada prestati.

— Ako vam za vaše pretpostavljene treba hvalospev, onda ćete ga od mene dobiti.

— Dajte mi vašu adresu i ja ću im u podužem pismu navesti sve vaše zasluge.

Šejn je odmahnuo rukom.

Nije davao adresu takvim nitkovima kao što je Miguel Mirales, a ni takvima kao što je kapetan.

— Slučaj je — nadajmo se — zaključen. To će se ubrzo videti. Zbog toga je hteo da sačeka još nekoliko dana, pre nego što pošalje izveštaj Sedmoj brigadi.

Rozalinda!

Pomislivši na nju, Šejn počeo da se smeška razdraženo.

I ranije je sretao žene, koje su htele da ga pređu, ali je uvek imao nos za to. Čak veoma profinjen! Zašto je ovaj put zakazao. Đavo bi to znao!

XI

Šest revolveraša je sedelo sa Rozalindom u jednoj maloj kolibi, pogleda uperenog u Gonzalesa Miralesa, koji je nemirno i zamišljeno išao gore-dole.

Prošlo je već tri dana otkad je Šejn sa bratom Gonzalesa Miralesa stigao u Del Rio.

Razlog što Rozalindu nisu mogli dovesti radi razmene, nije ležao u Šejnovoј brzini, već u činjenici da se Rozalinda sa Pedrom i ostalima već nalazila daleko na jugu.

Dok su se vratili do reke Rio Grande, Šejn je već stigao sa Miguelom Miralesom u Del Rio.

Gonzales Mirales se zakleo da će osloboditi brata, ali bi mu trebalo stotinu naoružanih seljaka da napadne rendžersku stanicu u Del Rio.

Zbog toga se odlučio da obrne igru i da otme Šejna.

Po njemu je Šejn bio pravi čovek kojim bi mogao da ot-
kupi svoga brata.

Ali za to bi već trebao da ima Šejna.

Pripreme su zaključene.

Dvanaestoro ljudi, koji Šejna nisu puštali iz vida, već su
se nalazili u gradu.

Rozalinda bi trebalo da ode u Del Rio i da ubedi Šejna da
je pobjegla banditima.

U hotelskoj sobi bi trebala da mu stavi neko sredstvo za
spavanje u piće da bi ga ljudi bez po muke mogli izneti iz
hotela i iz grada.

Za to bi im trebalo sredstvo za uspavljivanje.

Jedan kurir je krenuo na imanje Gonzalesa Miralesa.

Njegov povratak se očekivao za sat vremena.

Senjor Gonzales Mirales prestade da šeta po sobi.

— Ako uhvatimo Šejna, otići ću sam do rendžera — izja-
vio je Rozalindi i ljudima koji ga iznenađeno pogledaše.

— Razgovaraću sa kapetanom i ponudiću mu novac.

— Ako ne bude hteo da razgovara, daću znak da donesete
Šejna sa prerezanim grkljanom.

— Četvorica od nas će tvrditi da je leš nađen pored reke
Rio Grande.

— Posle ćemo raditi na oslobođenju mog brata iz Meksika.

— Ti prokleti gringos!

— Čim uhvatimo Šejna, posetiću Miguela u zatvoru — reče
Rozalinda.

— Mora da je ostao bez imalo nade.

Neko je pokucao.

Jedan pistoleros je promolio glavu kroz vrata.

— To je Bob, senjor.

Rozalinda je požurila.

— Osedajte mi konja! — reče ona.

— Hvala bogu!

— Stići ću na vreme u Del Rio.

Boba su poslali da donese sredstvo za uspavljivanje.

Začuo se topot kopita.

Svi su ustali.

Mladić je ušao unutra.

Nosio je u ruci paketić, koji je predao senjor Gonzalesu.

Bio je zadihani. Mora da je đavolski brzo jahao.

Senjor Gonzales otvori paketić.

Rozalinda de Friz otvori svoju ručnu torbicu, i krene
prema njemu.

— Samo deset kapi, senjorita! — reče Gonzales Mirales.

— Inače ćete ubiti tog nitkova.

Dao joj je porculansku bočicu, koju ona odmah stavi u
svoju ručnu torbicu.

— Neću zaboraviti, senjor!

Ona ih pozdravi i izađe.

Pedro Romanos je isprati.

Jedan od ljudi je osedlao njenog konja.

— Trebalo bi da se udaš za Miguela Miralesa i da mu onda daš otrov za pacove — šapnuo je.

Ona ga pogleda u oči.

— Bio bi to za nas lep život, ali, sigurno nećeš ništa naslediti!

— Njegov brat će se već pobrinuti da ne naslediš ni crno ispod nokta.

— Zar se ne bojiš da bih jednog dana i tebe mogla otrovati? — upita ga ona neljubazno. — Ako mi dosadiš ili ako se odjednom u nekog drugog zaljubim.

On se osmehnu još više.

— Ne! Ni najmanje!

Uzevši uzde u ruke, odjahala je, ostavivši ga bez i jedne reči.

Koliba se nalazila na Meksičkoj teritoriji.

Gonzales Mirales je predložio da krene sa svim ljudstvom preko granice.

Rozalindi je trebalo tri sata do reke Rio Grande.

Prešla je reku i uskoro naišla na jednog Meksikanca.

Učtivo je skinuo šešir.

— Senjorita!

— Da li Šejn ima neku devojkicu? — upita ga ona.

— Ne!

— Nismo ga videli ni sa jednom ženom.

— Danju je kod rendžera, a noću je s njima u hotelskom baru.

— Igraju karte i piju.

Rozalinda pođe dalje.

Noć se polako spuštala.

Pao je već mrak kada je krenula u pravcu Del Ria.

Zaustavila se ispred hotela, sjahala sa konja i brzo ušla.

DRAGI CITAOCI!

Od juna meseca 1987. godine DOK HOLIDEI će izlaziti dva puta mesečno i to svakog 7-og i 21-og u mesecu.

NE ZABORAVITE!

Od 4. aprila 1987. godine nova vestern edicija „KOLT” izlazi svakog 4-og u mesecu.
ČITAJTE „KOLT”

Imala je sreću!

Šejn je baš silazio niz stepenište.

Iznenadeno je zastao kad je ugledao.

Rozalinda, potrčavši kroz dvoranu i uz stepenice, pade mu u naručje i poče da plače.

— O, Šejne!

— Konačno sam opet s tobom! — jecala je.

— Pobegla sam im!

— Jurili su me čak preko reke Rio Grande.

Četiri sata je provela u jahanju.

I to napornom.

To se videlo po njoj.

Nije ni slutila da visokog čoveka ne može više prevariti.

XII

Šejn se smeškao. Uzeo je u naručje, prislonio uz sebe i sklonio joj kosu sa vlažnog čela.

Pripila se uz njega kao uplašeno dete.

Drhtala je čitavim telom.

Njen glumački talenat je bio vredan pažnje.

Čak je uspela i da zaplače. Jakna mu je bila sva mokra od suza.

— Smiri se! — reče on nežno.

Poveo je uz stepenice u svoju sobu.

Jecajući, kroz suze mu je pričala kako su je oteli banditi iz voza i odveli u Meksiko.

Šejn je strpljivo saslušao njenu priču.

Da li da joj kaže da je tražio?

Ali, još se na stepeništu setio da ona sigurno nije sama.

Đavo bi znao koliko dugo ga banditi već prate. U Del Riu je bilo puno Meksikanaca, a većinu Miralesovih ljudi on nije poznavao.

— Čekao sam te!

— Bar na neki znak života!

— Da se nisi sad pojavila, krenuo bih za dva dana za Matamaros — tvrdio je on.

— Kako sam uopšte mogao da slutim...

Ona se oslobodila iz njegovog zagrljaja i zaljubljeno se smeškala.

— Nemaš pojma kako sam puno mislila na tebe — reče ona, a to je zvučalo neizrecivo nežno.

Izdigla se na vrhove prstiju i poljubila ga.

— Na tebe, jaki momče i na ovu kadu pored nas!

Ona ga je milovala.

— Hajde da nešto večeramo! — reče Šejn.

— Sigurno si gladna.

— Osveži se pre večere u kupatilu.

Ona stavi ručnu torbicu na sto i ode u kupatilo.

Šejn uzme torbicu i otvori je.

Unutra je bio revolver i oštar nož.

Uzeo je porcelansku bočicu u ruke. Ovako nešto mu je bilo poznato!

Mirisalo je na gorak badem. Ponovo je zatvorio bočicu i stavio je u torbu. Zatim je izvadio sve metke iz revolvera.

Vratio je na sto i stao kraj prozora.

— Šta su naumili banditi? — upitao je Rozalindu kad je izašla iz kupatila.

Ona se umila i očešljala kosu.

— Nemam pojma — reče ona.

— U mom prisustvu nisu razgovarali o takvim stvarima.

Uzela je torbicu i vratila se u kupatilo da se našminka.

Šejn je čekao izvesno vreme, zatim je došao do kupatila i otvorio vrata.

Kao ukočena, stajala je tamo i gledala u torbicu.

Njega nije ni primetila.

— Da li ti nešto nedostaje iz torbice?

Ona ga uplašeno pogleda, razrogačivši oči.

Bilo joj je jasno da je Šejn prozreo njene namere.

— Ti si sama sišla sa voza! Još ovde u Del Riul! — rače

on.

— Šejne, ja...

Ostala je bez reči. Šta bi mu i odgovorila?

Dohvatila je torbicu.

— Ostavi revolver!

— Meci su kod mene!

On dohvati torbicu i zadrži je.

Nije znala kuda da gleda.

Gledala mu je u ruke, a zatim opet u lice.

Više puta je to ponovila.

On vrati metke u pištolj.

— A sada, govori!

— Zašto si se vratila u Del Rio?

Ona briznu u plač i baci mu se oko vrata.

— Šejne! Sve ovo radim protiv svoje volje! — plačući reče ona. — Ucenjuju me! Sve ovo radim zbog toga što su banditi zarobili moju porodicu. Nemaš pojma kakav je đavo taj Mirales.

Čitavu litaniju mu je otplakala, a on je pustio da govori. Zatim je zanemela i pogledala u njega.

— Zar mi ne veruješ?

— Zar bih mogao?

— Šejne, kunem ti se...

On joj stavi ruku na usta.

— Nemoj da se trudiš!

— Pre nekoliko dana razgovarao sam sa Lonom Marlovom. Rekao mi je da si ljubavnica Miguela Miralesa.

— Taj nitkov! Taj lažov!

Ona ponovo poče da plače. Tako da može da slomi srce.

— Šejne, ne smeš da mu veruješ. Posle svega što smo skupa doživeli! Ja te volim. To ti znaš. Mora da si osetio.

— Dođi, idemo kod kapetana Sakera!

Ona ga pogleda.

— Kod rendžera?

Šejn se smeškao.

— Rendžeri će sigurno moći da pomognu tvojoj porodici.

— Oni drže Miralesa!

— Taj pasji sin će se sigurno čuditi!

Ona ga je uplašeno gledala.

— Ako te ucenjuju, ne treba da se bojiš — reče Šejn. Naprotiv! Uskoro ćeš moći da pozdraviš svoju porodicu na slobodi.

— Stvarno tako misliš?

Nije joj ništa drugo preostalo nego da krene sa Šejnom kod rendžera.

Napustili su sobu i krenuli ka stepeništu.

Uхватила ga je pod ruku.

Odjednom je na stepeništu potrčala.

Bila je brza kao vepar.

Preskakala je po dve stepenice i odjurila kroz dvoranu takvom brzinom da su gosti zastali i okrenuli se za njom.

Šejn je razmišljao da li da trči za njom.

Ali zbog čega?

Kad je kročio na ulicu, ugledao je pod uličnim osvetljenjem kako jaše iz grada.

Otišao je u rendžersku stanicu.

Tamo je veselo društvo već sedelo.

Kapetan i četvorica rendžera sedeli su za okruglim stolom i igrali sedmica.

Flaša brendija i čaše bili su na stolu.

Ljudi radosno i bučno pozdraviše Šejna.

Seo je do njih i uzeo karte u ruke.

— Bili su tu! — reče on.

Ljudi začušaše i gledaše u njega.

Svima je bilo jasno o kome govori.

— Kada? — hteo je da zna kapetan.

— Malopre! — odgovori Šejn i ispriča sve.

Svi su ga zainteresovano slušali.

Izrazi lica im se promeniše kada im je pričao o otrovu u porculanskoj bočici i kad je istu stavio na sto.

Otrov je išao od ruke do ruke, i svi su hteli da pomirišu.

— Hteli su da te ubiju, Šejne, da se osvete — reče kapetan.

— To je dokaz da je stvarno ljubavnica Miguela Miralesa.

— Ne znam tačno! — odgovori Šejn.

— Prvo sam imao osećaj da nije samo zbog mene došla u Del Rio.

— Zar ozbiljno misliš da momci imaju nameru da Miralesa izvuku iz rendžerske stanice? — upita jedan od rendžera.

— Baš se o tome radi! — reče Šejn.

Rendžeri se bučno nasmejaše.

— Ne moraju se pojaviti sa trubom i dvesta naoružanih seljaka.

— To se može obaviti i sa nekoliko talaca.

— Nemoj da prizivaš đavola, Šejne!

— U međuvremenu sam uspostavio vezu sa meksičkom graničnom policijom! — reče Saker.

— Oni će tamo preko zatvoriti Miralesovog brata zato što samo on može da ima nešto s tim.

— Ne brini!

— Idi sutra ujutro u El Paso.

Šejn nije imao izbora.

Primio je nova naređenja Sedme brigade preko telegrama. U El Pasu je trebao neodložno da se javi jednom čoveku, koji je bio veza.

Šejn je još izvesno vreme ostao sa rendžerima.

Već je bilo kasno kad su ga otpratili do hotela.

— Dobro zaključaj vrata, Šejne! — opomenuo ga je kapetan.

Šejn je poslušao taj savet.

Spavao je dubokim snom.

Kad se sutradan ujutru probudio, sunce je sijalo u hotel-sku sobu.

Pogledao je na sat i uvideo da je zakasnio na jutarnji voz za El Paso.

Ustao je i obukao se.

Kad je bio gotov neko pokuca na vrata.

Jedan rendžer je stajao pred njim.

— Šejne, dodi brzo kod kapetana!

— Miralesov brat je kod njega.

Šejn ostavi sve i krene.

Meksički toreador i uzgajivač konja, sedeo je u Sakerovoj sobi.

Ukočio se kad je Šejn ušao u sobu.

Kapetan Saker je ustao sa podrugljivim osmehom na licu.

— Da li je potrebno da vas predstavim jedno drugom?

— Nije potrebno!

— Poznajemo se — reče Šejn i podiže ruku u znak pozdrava.

Saker ponovo sede.

— Sedi, Šejne!

— Žurim!

— Voz za El Paso je već otišao.

— Senjor Mirales hoće da te tuži, jer si mu kidnapovao brata iz Meksika.

— Da li ste i vi bili prisutni, senjor?

— Ako se sećate, od vas sam uzeo konjsku zapregu.

— To je sve što možete znati. ukoliko možda i vi niste s tim banditima koji mnoge ljudske živote imaju na duši.

U tom slučaju bih predložio da vas kapetan odmah ovde zadrži.

— Kako to možete dokazati? — viknu Mirales.

Šejn sleže ramenima.

— Ovde se nalaze ljudi koji su u dogovoru s vašim bratom vršili sabotažu na železnici.

— To su jaki i žilavi momci, ali su izuzetno brbljivi kad se radi o njihovoj koži i kad im prete vešala.

Mirales promeni boju lica i ustade.

— Protestovaću i kod meksičkih vlasti!

Pogleda ljutito jednog, pa drugog i pođe prema vratima.

— Puštaš ga da ode? — upita Šejn.

— Pa, pokušao je da me ucenjuje, ali ću mu oprostiti.

— Za to nemate svedoke! — viknu Mirales na vratima.

Šejn i kapetan se pogledaše i osmehnuše se.

Meksikanac izjuri iz stanice i napusti grad u elegantnim kočijama.

— Da li ti je ponudio novac — upita Šejn.

— Sto hiljada dolara, ako mu pustim brata!

— Šta će biti sa ljudima koje smo smestili iza brave? — upita Šejn.

— O tim otpadnicima ću se već sam pobrinuti! — reče kapetan razdraženo.

— Ovo ću ispričati ljudima.

— Onda će se još više raspričati.

— Da li je došlo do zatišja na svim železničkim linijama?

Saker ustade.

— Da!

— Možeš krenuti za El Paso bez bojazni da će lokomotiva biti dignuta u vazduh.

— Na tome treba da zahvališ samom sebi.

— Šejn se rukovao s njim.

— Puno sreće!

— Pozdravi rendžere sa moje strane!

— Čuvaj se! — reče kapetan.

XII

Sat kasnije, Šejn je sedeo u vozu za El Paso, u poslednjem vagonu.

U velikom kupeu je sedela nekolicina putnika. Bilo je podne. Sunce je sijalo, a vetar pirkao kroz otvoren prozor.

Šejn pogleda kroz prozor.

Pruga je prolazila uz reku Rio Grande.

Pred njima su se dizale planine

Šejn se odjednom zabezeknuo. Primetio je neke siluete koje trče po krovu.

Zar su kondukteri jurili slepe putnike?

Ta mu je misao prva pala na pamet.

Šejn pogleda prema vratima.

Iza stakla je video jednog Meksikanca koji se odmah sakrio.

Šejn brzo ustade, uze revolver iz prtljaga, i u dva koraka se nađe kod zadnjih vrata.

Jedan čovek je sišao sa krova.

Šejn naglo otvori vrata.

Drugi se spustio direktno do njegovih nogu, sa revolverom u ruci.

Šejn ga jednim udarcem noge baci preko ograde voza, a drugog pogodi metkom, dok je ovaj pokušavao da puca na njega, ali nije bio dovoljno brz.

U poslednjem trenutku je primetio još dvojicu, koji su visili sa krova.

Šejn je ciljao revolverom prema njima, ali nije morao da pritisne oroz.

Momci su sami skočili dole.

On pogleda za njima.

Pali su na šine, otkotrljali se do grmlja i nestali u travi.

Šejn pogleda u vagon.

Te hulje su htele da ga srede na prepad.

Četvorica ljudi sa revolverima u ruci, došli su niz hodnik; besni kao lavovi.

Putnici su uplašeni digli ruke uvis.

Ali ovi momci nisu bili zainteresovani za putnike.

Šejn naglo otvori vrata i stane na stranu.

Sva četvorica su odjednom pucala.

Meci su prosvirali pored njega.

Šejn nije mogao da koristi svoj revolver.

Zbog putnika.

Bio je siguran da bi neke od njih ranio ili ubio.

U vagonu su sevali pucnjevi. Banditi su pucali u drveni zid.

Šejn ode do vrata uz dva pucnja, i skloni se u zaklon s druge strane.

Jedan glasan krik je bio znak da je nekog pogodio.

Pucnjava je odmah prestala.

Šejn pogleda oprezno u vagon.

Jedan od momaka je ležao na podu obliven krvlju.

Drugi su bežali.

Šejn je sačekao da napuste vagon, a zatim je krenuo za njima.

Sva trojica su skočila iz voza.

Šejn je išao iz vagona u vagon.

Neko je bežao od njega.

To je bila žena, i to Rozalinda de Friz.

On se smeškao.

Zaustavila se na stepeništu zadnjeg vagona.

— Ne skači! — doviknu joj on.

— Slomićeš vrat!

Ona se okrete i pogleda ga.

— Sačekaj do El Pasa!

— Tamo će voz stati.

— Inače si htela da otputujemo tamo, mada sam to malo drugačije zamišljao.

Ona je pogledala dole i htede da skoči.

Očekujući to, Šejn se u jednom koraku stvorio kraj nje.

— Pusti me! — vikala je ona.

— Htela si da me ubiješ! — rekao je podrugljivo. — Ali zašto sada želiš sebe da ubiješ? Zato što nije uspelo?

— Šejne, ja...

Ostala je bez glasa.

Usne su joj drhtale.

Šejn je pusti, okrete se i ode nazad do svog mesta.

Konduktar i putnici su stajali oko bandita.

Bio je mrtav.

— Vi ste pucali u njega? — upita konduktar.

— On je pucao u mene, a zatim ja u njega! — reče Šejn i vrati se do svog mesta ostavivši svoj „parker” revolver u prtljag.

— Ali me nije pogodio. Kao što vidite.

Konduktar mu je prišao.

— Zašto?

— Kad bih samo znao! — odgovori Šejn i sede.

Konduktar ga pogleda i ode.

Šejn pogleda ponovo kroz prozor.

Još jednom je video Rozalindu kada je uveče napuštao voz u El Pasu.

Bio je mrak.

Ona se sakrila od njega i on je pustio da misli da je nije primetio.

Ove poglavlje se konačno završilo.

Šejn ode u grad, potraži hotel i iznajmi sobu.

Na stepeništu hotela sreo je zgodnu plavušu. Osmehnuo se.

Ona ga je najpre ignorisala, ali je ipak uzvratila osmeh. Pri tom ga je odmerila od glave do pete.

— Zdravo, srce! — dobaci joj on u prolazu.

— Da li si večerala?

Ona stade i okrete se za njim.

— Idite, nađite mesta u ručavaoni, pozivam vas na večeru!

Ona ga ponovo pogleda. Na obrazima su joj se stvorile jamice.

— Doći ću za tri minuta! — reče i ode da odnese stvari u sobu.

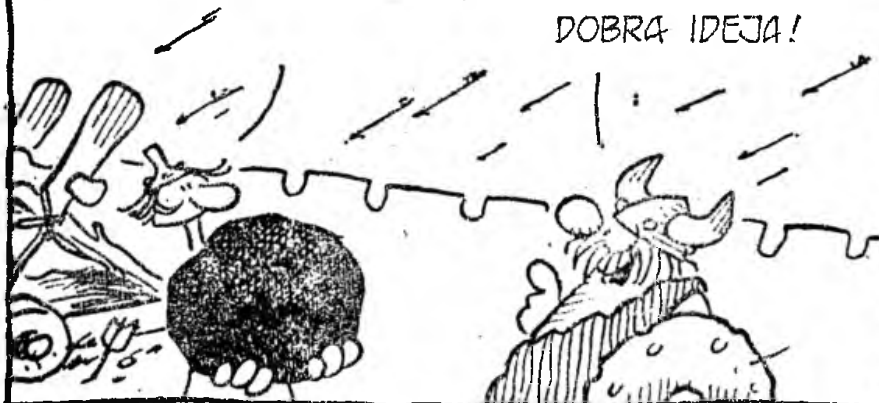
— Čekaću vas! — reče ona.

Šejn ništa drugo nije ni očekivao.

by
DIK BROWNE

DOBRA IDEJA!

© King Features Syndicate, Inc., 1977.

PIŠI OVAKO: "PUNO POZDRAVA
OD HOGARA!"

DRAGI ČITAOCI

U junu 1987. godine.

NOVA EDICIJA VESTERN ROMANA

WESTERN BESTSELER

Edicija od četiri uzbudljiva romana
pružiće vam pravu avanturu
i zadovoljstvo prilikom čitanja.

U julu 1987. godine

NOVA EDICIJA LJUBAVNOG ROMANA

*Harold
Robins*

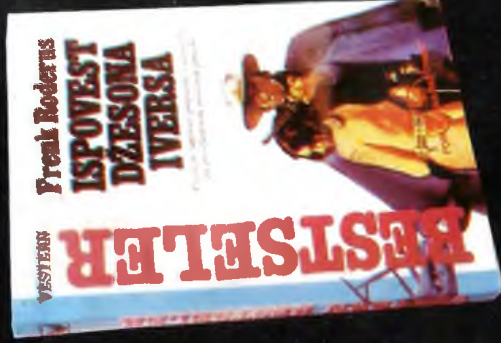
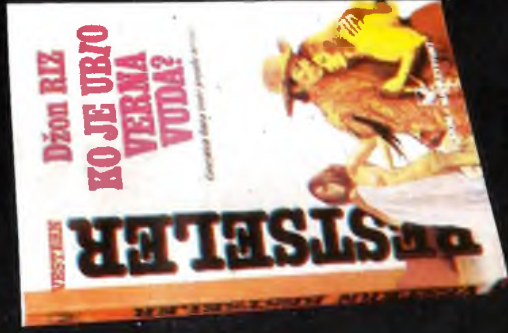
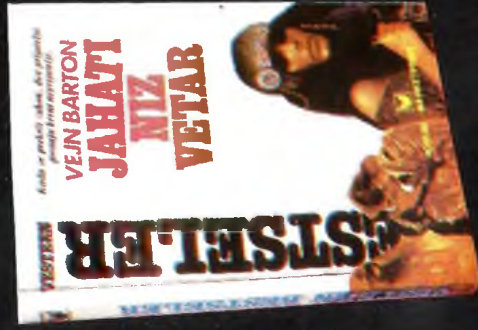
vam predstavlja:

Četiri izuzetno zanimljiva
ljubavna romana
zabaviće vas na pravi način.

**PROČITAJTE
I UVERITE SE !**

WESTERN BESTSELLER

NOVA EDICIJA WESTERN ROMANA

Potražite na svim kioscima 4 uzbudljiva romana nove edicije